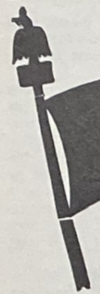
VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXIII, Nr. 132, aprilie-iunie 1976 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

LUCIAN BLAGA: „PIETRE PENTRU TEMPLUL MEU".

– De îndată ce faci Satanei concesiunea de a „discuta" cu el, poţi fi sigur că te bate la dialectică şi te înduplecă.
– Lupta reuşeşte mai mult acelora, cari iubesc mai mult lupta decât succesul.
– Intunerecul nu e nevoe să-l **luminăm** ca să-l putem vedea.
– După ce descoperim că viaţa n'are nici un înţeles nu ne rămâne altceva de făcut decât să-i **dăm** un înţeles.

---

1 IUNIE 1946–1976

La 1 iunie se vor împlini treizeci de ani de când Mareşalul Ion Antonescu a căzut ucis de gloanţele unu pluton de execuţie alcătuit, în cea mai mare parte, din indivizi străini de neam.

Suntem siguri că organizaţiile roomâneşti din exil, fără deosebire de opţiuni politice şi fără să ţină seama de trecute adversităţi sau de resentimente, vor şti să comemoreze aşa cum se cuvine această dată, adică treizeci de ani dela asasinarea aceluia care ne-a ordonat să trecem Prutul.

La rândul nostru, vom edita o serie de cărţi postale în culori: chipul Mareşalului după un portret în ulei.

Constatări şi propuneri dela un refugiat mai nou

După o lungă şi profundă chibzuinţă, acum 7 luni mi-am părăsit tot ce-mi este mai scump pe lume: ţara, copilul şi părinţii. Împreună cu soţia şi cu doi fraţi mai tineri, am reuşit să ajungem în Franţa, după ce am trecut clandestin trei frontiere, adică pe toate câte le aveam de trecut.

Ce m'a determinat să-mi iau asemenea riscuri şi să plec în necunoscut, după ce am suportat atâta amar de vreme „raiul comunist" din ţară? În primul rând, existenţa unui regim pe care întregul popor nu-l doreşte, un regim care se menţine prin teroarea exercitată în toate domeniile şi asupra tuturor, începând cu elevii şi copii de şcoală primară. Apoi lipsa totală a celei mai elementare libertăţi, sărăcia, pe zi ce trece mai accentuată şi care cuprinde toate păturile sociale, cu excepţia clasei privilegiate a vârfurilor de partid, perspectivele şi mai sumbre ce se întrevăd pentru anii următori, suferinţele de neînchipuit ale celor din închisori şi din coloniile de muncă . . . toate acestea cu vânturarea aceluiaşi slogan: „Copiii copiilor noştri vor avea o viaţă fericită." Sloganul acesta este mereu repetat, la început de an, la început de lună, la început de săptămână şi mai la fiecare şedinţă, dar după 31 de ani de stăpânire comunistă situaţia devine din ce în ce mai grea, mai insuportabilă, fără nici cea mai mică speranţă de îmbunătăţire.

Am venit în Occident pentru a respira aer de libertate, dar mai cu seamă pentru a mă alătura celor care de mulţi ani luptă pentru libertatea ţării şi a neamului. Acestor luptători mai vechi voiam să le vorbesc despre toate nenorocirile abătute asupra ţării şi despre toate câte trebue să le îndure fraţii noştri de acelaşi sânge şi de acelaşi gând. Voiam să le transmit mesajul celor pe care i-am întâlnit în închisori şi în colonii de muncă, la Jilava, Văcăreşti, Periprava, Botoşani şi Periş, mesajul de îngrozitoare suferinţe, dar şi de încredere şi adeziune la lupta dreaptă a exilului românesc, singurul în măsură să poată acţiona pentru eliberarea poporului român de povara jugului sub care stă, pentrucă cei din ţară, datorită teroarei şi reţelei de informatori ai regimului, nu pot face mai nimic.

Cu aceste gânduri am venit, plin de însufleţire şi gata de a trece la fapte, dar ce am găsit în schimb?

Tineri, sosiţi în lumea liberă doar de câţiva ani, care au uitat cu desăvârşire de unde au plecat şi ce-au lăsat în urma lor, tineri care au uitat că prietenii şi colegii lor trăiesc şi astăzi în condiţiile de viaţă ce i-au determinat pe ei, pe aceşti tineri, să profite de ocazii favorabile şi să rămână în Occident. Însuşindu-şi tot ce-au găsit mai prost şi mai putred în mediul în care se pare că s'au integrat, discuţiile acestor tineri se învârtesc în jurul aceloraşi probleme: maşină, posibilităţi de a câştiga fără prea mare efort bani mulţi, cât mai mulţi bani, îmbrăcăminte după ultimul strigăt al modei şi dame, pe cât posibil şi acestea tot cu bani . . . Tinerii aceştia au uitat că în ţară trebuiau să lucreze timp de 40 de luni, fără a face absolut nici un fel de altă cheltuială, pentru a fi în stare să-şi cumpere o maşină, au uitat că după terminarea facultăţii erau „repartizaţi" într'un colţ uitat de ţară, primind în primul an un salar de 1400 lei (aprox. 500 franci francezi), 1700 lei în al doilea an şi 2000 lei abia în cel de-al treilea an. Nu-şi mai amintesc ei oare de părinţii lor pensionari care erau nevoiţi să trăiască din pensia de 500 lei şi chiar mai puţin pe lună? Nu ştiu ei oare că un kgr de carne costă între 27 şi 40 lei, dacă o găseşti bine'nţeles? Pentrucă ei au uitat toate acestea, nu pot înţelege ce înseamnă a fi exilat şi nu „stabilit" la Paris, la Bruxelles sau la München şi nu pot înţelege nici ce menire, ce misiune are exilul. Cei mai mulţi dintre ei evită să discute despre lupta exilului, invocând că nu au „calitatea morală" pentru a duce asemenea luptă. Singuri spun: **„am venit cu paşaport,** ori Dta ştii prea bine că din zeci de mii de solicitanţi, numai **o anumită categorie** primeşte paşapoarte". Asemenea sinceritate merită desigur să fie apreciată, dar argumentul nu-i valabil, pentrucă nu toţi care au primit paşaport pot fi consideraţi drept „oameni ai regimului" şi ca atare declaraţi inapţi pentru a duce lupta împotriva acestui regim. Pentru a scăpa din iad, au făcut oamenii ce-au putut, plătind, în multe cazuri, bani grei pentru obţinerea unui paşaport, cedând apartamente, mobilă, veselă sau luându-şi angajamente pe care, din capul locului, nu s'au gândit să le şi ţină . . .

Interesant însă este faptul că unii dintre cei noi veniţi, care vor „să stea deoparte", îşi exprimă totuşi părerea despre exilaţii mai vechi: „Ce-au făcut şi ce-au realizat ei până acum? Nimic! S'au trezit acum şi vor să realizeze ceva, scoţând castanele din foc cu mâna noastră? Nu suntem de acord. Stăm deoparte".

Câte unul mai întreabă în dreapta şi în stânga, se informează, se orientează, dar de făcut nu face nimic. Când i-am întrebat pe câţiva dacă au citit ultimul număr din „Stindardul", s'au uitat uimiţi la mine. Erau de 3–4 ani, ba unul din ei chiar de 5 ani în Franta,dar nu auziseră încă de acest ziar, de cel mai combativ şi – trebue s'o spunem, fără ca nimeni să se supere – cel mai bine scris din toate publicaţiile de exil. Vina nu era desigur a lor, că nu auziseseră de „Stindardul", ci a celor ce primesc ziarul şi nu se gândesc să-l dea să-l citească şi refugiaţilor sosiţi mai recent . . .

Cât priveşte pe refugiaţii mai vechi, etichetaţi „bătrâni" de cei noi, am constatat că sunt cam plictisiţi de discuţiile contradictorii privind soarta exilului. În rândurile acestora sunt unii care se consideră unici deţinători de soluţii, aspirând la posturi de conducere. Dacă nu li se dă satisfacţie, se retrag şi ei, înăbuşind prin aceasta scânteia de iniţiativă. Mulţi din vechii refugiaţi sunt preocupaţi de afacerile lor personale, de investiţii în alte afaceri şi de rotunjirea capitalului acumulat. Despre refugiaţii cei tineri, ei nu au o părere prea buna şi din această pricină îi ocolesc.

Să-mi fie iertat dacă trebue s'o spun şi pe asta, dar am constatat în acest exil un climat de suspiciune, comun la tineri şi la „bătrâni". Astfel, când am întrebat cine este domnul cutare, mi s'a răspuns: „Mai bine să nu prea stai de vorbă cu el, e suspect, n'are o situaţie clară . . ." Azi aşa, mâine aşa, am observat că mai toţi dau astfel de relaţii despre ceilalţi, cu care împărtăşesc acelaşi amar exil. Cum adică, toţi au legături cu ambasadele reseriste, sunt toţi informatori, agenţi plătiţi şi trădători? Îţi vine să urli! Pentru ce anume această suspiciune reciprocă? Să fi lucrat comuniştii atât de bine, încât au reuşit să-i facă pe toţi să se suspecteze între ei? Nu-mi vine a crede, pentrucă asemenea performanţă n'au putut realiza nici în ţară, unde au puterea deplină şi dispun de un vast aparat care se ocupă de treaba asta. Mai degrabă înclin a crede că persoanele acestea **nu şi-au stabilit încă un domiciliu moral,** sau că intenţionat întreţin asemenea atmosferă.

Am mai întâlnit şi alţi români care, la rândul lor, îşi aduc şi ei aportul la înveninarea atmosferei din exil, mă gândesc la acei care se intitulează cu emfază „români de formaţiune franceză". Ce-o mai fi şi asta? Mi-a căzut în mână numărul trei din revista „Les Roumains" şi am pus întrebarea dece această revistă nu are barem o pagină în limba română. Mi s'a răspuns: „Este pentru românii de formaţiune franceză." Dacă aşa stau lucrurile, atunci cu ce drept îşi arogă această revistă subtitlul de „Revistă a Comunităţii române din Franţa"? Am făcut cunoştinţă cu două persoane de „formaţiune franceză" şi le-am pus întrebarea dacă se vor reîntoarce în ţară când România va fi liberă. Mi-au răspuns ca nu cred că se vor reîntoarce, deoarece respectivele persoane „s-au format aici". Au uitat deci că sunt români, **dar n'au uitat drumul spre România pe care-l fac de două ori pe an,** pentru a face diverse afaceri, sfidând pe cei care de 30 de ani suportă, cu lacrămi şi suspine, „formaţiunea" comunistă. Ţin s'o spun fără nici un pic de teamă: asemenea români, de alte „formaţiuni" decât cea românească, sunt cei mai periculoşi, oportunişti care nu mai au nimic comun cu neamul românesc şi care reprezintă interese şi exprimă opinii ce nu sunt ale noastre.

Chiar dacă unii mă vor considera prea aspru, iar alţii, ca unul ce sunt nou venit, îmi vor contesta dreptul de a face asemenea aprecieri, îmi iau întreaga responsabilitate şi implicit şi riscurile. Am spus adevărul! Prea mult am fost decepţionat de primele mele contacte cu exilul românesc. Dar am întâlnit şi adevăraţi români, tineri şi bătrâni, din cei vechi şi din cei noi, adevăraţi români care n'au uitat că sunt purtătorii de cuvânt ai celor ce nu pot să vorbească, adevăraţi români care vor să lupte, dar pe care mulţimea celor ce se sustrag sau sunt împotriva luptei îi izolează, le fac obstrucţie şi le taie avântul.

În jurul acestor oameni de valoare trebue să ne unim toţi cei ce se consideră români, tineri şi bătrâni, să ne unim fără ambiţii egoiste, fără veleităţi de conducere şi fără de interes personal, dar mânaţi de dorinţa aprigă şi nestrămutată de a face **totul** pentru eliberarea patriei noastre, fără a obţine sugestii sau autorizaţie dela guverne sau oficine străine.

Tinerii să alcătuiască masa combatanţilor şi să fie în prima linie, aşa cum îi este locul tineretului de când e lumea, dar acţiunea lor să fie călăuzită de sfatul şi experienţa celor mai bătrâni, căci şi asta aşa a fost de când e lumea, mai ales la neamul nostru în a cărui limbă cuvântul **bătrân** vine dela **veteran.**

Apoi să înceteze acuzările reciproce de cochetare cu reprezentanţii reserişti, de dezertare şi trădare. Da, trădătorii să fie demascaţi, pe bază de probe însă. Iar dacă unul se face vinovat de trădare, atunci să se procedeze cu hotărîre la eliminarea lui din sânul exilului şi să i se ridice dreptul de azil politic. Prin asemenea exemple, unitatea exilului va avea de câştigat şi încrederea va creşte, eficienţa acţiunilor va spori, iar numărul acelora care vor participa activ la acţiuni se va mări pe zi ce trece.

(urmare în pag. 7)

Tradiţia în perspectiva exilului

Motto: Cel dintâi lucru, la care aspiră un curent nou ce luptă contra tradiţiei – este de a-şi crea o tradiţie.
(L. Blaga, „Pietre pentru templul meu").

La seria începută prin acest articol, ce reprezintă o încercare de a ne apropia formele vieţii noastre arhaic-autohtone, dar mai ales semnificaţia lor, sunt chemaţi şi cititorii noştri să-şi spună cuvântul.

Deschidem discuţia asupra acestor probleme, convinşi mai mult ca ori când că pentru menţinerea sau regăsirea echilibrului – condiţie de bază a ori cărei existenţe – este de o importanţă vitală reintrarea în ciclul fiinţei neamului. Deaceea scopul acestor articole este de a căuta toate mijloacele ce asigură contactul cu substanţa din care purcedem şi cu care ne identificăm. Numai acest contact ne poate salva din situaţia de dezechilibru, vecină cu decadenţa ireversibilă în care se afundă lumea contemporană.

Ne-am rupt dintr'o lume din care au fost izgonite cele mai elementare legi. Supravieţuirii biologice i s'au pus „condiţii" ce ar îngrozi veacul cel mai obscur din istoria omului.

Am ajuns într'o lume **străină.** Străină nu numai nouă dar, ceea ce e şi mai grav, străină ei înşişi; lume ce recurge pentru a-şi repara încheieturile la cele mai **neprevăzute** mijloace.

Dacă în acest occident coborârea în **sub-uman** se face de bună voie, ameţiţi de „deliciile" societăţii de consum; dincolo, numai pentru a putea visa la aceeaşi degradare, la supremaţia şi absolutizarea materialistă, (proectată de „zorii comunismului" din ce în ce mai precaut, într'un continuu viitor), trebue să „fii de acord" cu ceea ce nici animalul nu acceptă.

Rezultatul – îndobitocirea – fiind acelaşi, aproape că nu e de ales,[1] deşi slăbiciunea te îndeamnă însă spre varianta în care demnitatea umană e înlăturată sub anestezie. Doar în măsura în care ţi-a rămas o urmă de conştiinţă, înclini spre libertatea vestului, care mai are sens dacă te-ai decis cu toată seriozitatea să cauţi, prin adevăr, mijlocul de salvare!

Să nu pară cuiva că ne considerăm posesorii unor soluţii miraculoase. pretenţie ce ne-ar cataloga iremediabil printre nebuni sau şarlatani. Este vorba numai de seriozitatea la care constrînge nevoia de orientare, necesară azi mai mult ca ori când. Ori în orientare elementul principal este punctul de reper. Cu cât el este mai independent de starea din care vrem să ieşim, cu atât el ne asigură o perspectivă mai clară şi cu atât şansa de reuşită va fi mai mare. Va trebui, prin urmare să găsim acel punct de sprijin, neafectat de criza în care ne aflăm, cu scopul de a ne sălta din ea.

Să ne apropiem deci de lumea în care mai există echilibru.

Pentru aceasta n'avem decât să luăm seama la cei ce au rezistat până acum, „consumând" crizele câtorva milenii; fără tapaj, normal, păstrând în suferinţa lor calităţile pe care ne place să le atribuim omului.

Reprezentantul tipic al acestora este ŢĂRANUL ROMÂN.

În mirarea noastră, nu totdeauna plină de înţelegere pentru lumea trecutului, apar câteva întrebări: Ce l-a ajutat pe acest ţăran să urce cursul istoriei, etern potrivnice? De unde a luat el energia rezistenţei, devenită o a doua natură a sa? Cum a reuşit să-şi păstreze, pe de o parte stăruinţa obstinată în vatra obiceiului; iar pe de altă parte o prospeţime şi candoare nepământene, în înfruntarea cu tăriile lumii?

Secretul se explică prin faptul că ţăranul a rămas credincios formelor consfinţite de TRADIŢIE. Doar aşa ni se lămuresc calităţile cardinale prin care orizontul său spiritual-cultural se detaşează la înălţimi, ce rămân o enigmă eternă în optica nereglată a specialiştilor.

Numai tradiţia e în stare să ţină marea cumpănă, veghind să nu ne depărtăm prea mult de natură, dar nici să nu atingem condiţia bestiei. Cele două extreme au surprinzatoare puncte de contact. Când nu se mai exercită această funcţie regulatoare, statornicită prin confruntări de mai multe ori milenare, pericolul oricărei degenerări este de neînlăturat. Tradiţia institue norme a căror respectare fereşte de cea mai înjositoare excrescenţă a modernismului, urmare firească a dezechilibrării; anume absurdul. Despre el se va ivi destul de des ocazia să vorbim.

Cu referire la cele două extreme între care pendulăm ameţitor, trebue remarcat faptul că, non-sensul artificializării vieţii, îşi găseşte tovărăşie doar în apropierea exagerată de „natură" – parcă natura crocodilului ar fi identică cu aceea a omului – când invadaţi de instincte, ne strămutăm în cadrul altor specii.

Natura, în accepţia tradiţiei şi în felul în care se manifestă în obiceiuri, reprezintă cu mult mai mult şi acoperă o realitate cu mult mai mare decât ceea ce porecleşte ştiinţa cu acest nume. Astfel vom înţelege dece OBICEIURILE sunt incompatibile cu formele paroxiste ale progresismului dezorientat, cu ambiţii exclusiv în lumea materială. De fapt progresismul, ce violează legile organismului în care se instalează, înseamnă cancer. El se poate desvolta nesingherit numai pentrucă şi-a câştigat în orgoliul nostru orbit virtuţi de suprem principiu.

Având în vedere această gravă leziune de care suferă „înţelepciunea" modernă, va fi neapărată nevoie ca în cele ce urmează, o seamă de fapte

(urmare în pag. 3)

[1] Notăm faptul ce trebue luat în evidenţă atunci când se vorbeşte de diferenţele dintre cele două lumi: Pe când în capitalism perspectiva se tulbură, ceea ce este foarte grav, dar suportabil, la nivelul miopiei; în socialism sunt compromise atât prezentul cât şi viitorul, ceea ce este catastrofal. (Adică, spre ori ce siguranţă, am început de azi să compromitem viitorul.)

Călărași spre soare-răsare

Despre frumusețea și farmecul „Călăreților Apocalipsului" au vorbit atâția și pe lângă ei continuă să vorbească succesul cărții. Dar s'a întrebat cineva unde zace izvorul din care s'a adăpat nu numai miracolul sacrificiului — ca dintr'o altă lume, dar și fiorul poeziei nemărturisite a acelui ce-și ia dreptul să vorbească „în numele morților săi"?

În această „poveste" care ne face să palpităm cu gândul aprins alături de întâmplări copleșitoare, toate faptele aparțin istoriei, afară de unul. Călărașii!! Ei vin de dincolo de ea și se prelungesc departe spre viitor. Sunt o permanență: La originea lor nu stă nici un decret consemnat de memoria documentelor scrise. Ei trec prin zarea prezentului, pe care-l tulbură cu măreția lor modestă. Poezia lor, în care ne oglindim, fără nici un drept și noi, conferă vieții marele sens ce vine din regiuni ascunse celor pentru care lumea începe și se termină cu ei.

Astăzi când impostura bate monedă și încă de inflație, ce poate înțelege mintea noastră anchilozată dintr'o afirmație ca aceasta, ieșită de pe buzele unui țăran călaraș cu schimbu?: „Apăi Dom Locotinent, noi romănățenii suntem de când ne știm tot Călărași". Desigur, vom replica noi, în mintea țăranului, înclinată spre fabulație, totul este de când lumea. Dar pentru cine nu se mulțumește să privească cu zeflemea lumea tradiției, acest „de când ne știm" desvălue o realitate și legat de ea o conștiință al cărui imperiu se întinde pe un spațiu de timp de câteva milenii. Și că așa este, ne stau mărturie cercetările oamenilor de știință.

În studiul apărut în 1901 în „România Militară", intitulat: „Originea și importanța istorică a cavaleriei române, Călărași și Roșiori", N. Densușianu afirmă următoarele, bazat pe citate din Herodot, Tucydides, Ovidiu, A. Marcelin, Anonymus Belae Regis etc.

„Ca instituție militară, înființarea și organizarea cavaleriei de război la Greci, Romani cât și la Egipteni, era de **origine pelasgă**".

„Prima lor patrie în Europa, centrul cel mare etnic politic și militar al acestor Pelasgi ... a fost la Carpați și la Dunărea de Jos".

„Grecii cei vechi nu avea trupe călărețe. Iliada lui Homer nu amintește nimic despre ele."

„La poporul roman, cea dintâi trupă de cavalerie era copusă din cei mai avuți cetățeni și acești oșteni se numeau „celeres".

„Cea dintâi clasă a ostașilor egipteni spune Herodot, se numeau ‚calasiries' ..."

„Constituția veche social-politică a poporului român era bazata pe un sistem militar. Toți românii erau sau arcași sau călărași. Călărașii formau în evul mediu clasa cea mai avută și mai distinsa a societății ..."

In această lumină aserțiunea lui N. Bălcescu din studiul său „Puterea armată și arta militară la Români", își amplifică sensul. Iată ce spune Bălcescu: „Armata româneasca a fost cea dintâi armată permanentă în Europa ...! Mircea I-ul regulă corpul Dorobanților care era alcătuit mai dinainte ... Călărașii la început erau mulți (prin 1620 erau numai 8000). Capul lor era Spătarul. Roșii de țară în număr de 5000, iarăși călărime, sub comanda marelui Paharnic".

Iată deci ce descendență acuză „Călărașii" lui Emilian. Dar ne întrebam iarăși: Prin ce mijloace miraculoase s'a transmis toată această virtute și știință de război, până în vremea faptelor petrecute sub ochii noștri și care confirmă în mod atât de evident afirmațiile savantului? Prin TRADIȚIE, acest nemijlocit contact cu forme de viața ce-și așează sensul în negura vremilor.

Pentru ca să putem înțelege așa ceva trebue să ne lepădăm de tot ce în mod atât de nefast a denaturat înțelegerea adevăratelor valori-pivot ale vieții, consfințite de înțelepciunea veacurilor. Pătrunși de acest fapt vom deveni și noi iremediabili Călărași ca și căpitanul Emilian care trăește mereu în mijlocul, în lumea acestor realități grele de sens; de sensul înalt ce-l conferă viața aleșilor săi cărora i se încredințează.

A fost deajuns să comande în război 5 ani „Călărașii" săi, pentru ca de atunci încoace să fie el la comanda lor, mereu prezent. Dovada stă în tot ce face și a făcut, nu pentru el — ba chiar împotriva lui însuși, în numele Tradiției.

Sigur că mulți, tributari mentalității „moderne" se vor întreba: La ce folorește toate acestea? Ferice de cei ce înțeleg la ce!

Ținecal

BERMUDA 1975

De-i goni fie norocul,
Fie idealurile,
Te urmează în tot locul
Vânturile, valurile.

25 noembrie

Valurile, care au atâta rol în hoinărelile mele, îmi cântă sub balcon vrăjita lor melodie înspumată. De câte ori plec, caut răspunsuri la întrebări și le găsesc ... departe.

Azi dimineată am lăsat un Boston posomorît sub zloată. M'am instalat aici sus pe stâncă și am pus distanțe în toate părțile. De obicei, oamenii singuri caută contactul cu alții; pe mine nu mă interesează. Așa am învățat de la V. Pârvan: nu te poți interioriza în mijlocul gloatei vulgare și carnasiere.

Cum nimic nu e întâmplător, am tradus câteva din poemele alexandrinului Cavafy care îmi explică și mie ce am căutat în acești ani, în mijlocul atâtor degradări — premiate și recompensate bine înțeles. Simplu: STILUL.

26 noembrie

Soare, stânci, apă sărată, oleandri pe marginea drumului. Calypso la Radio Bermuda, „tangoul albastru" la Radio Nassau (în 1953 îl ascultam împreună cu Ioana Herescu, la Strasbourg).

Acum 25 de ani, la Viena, îmi luam zborul, gornind ca un cocor tânăr ce pleacă toamna spre țările calde. Mâine e „Thanksgiving Day" — Ziua Recunoștinței. Mulțumesc, Stăpâne, că nu m'ai pierdut. Gonește orgoliul din sufletul meu. Cu ajutorul Tău am pus aproape tot ce am vrut în viața mea. În definitiv, nici n'o pot imagina altfel. **Așa** a fost să fie. Binecuvântați fie toți cei care m'au ajutat. Cei care m'au lovit — sunt mulți — fie iertați.

Seara, înapoi din Hamilton. Cumpărături puține: mai mult cărți poștale pe care le voi expedia din Cambridge. Am hoinărit prin oraș. Extraordinar de britanic, îmi amintește de Malta, minus grandioasele fortificații ale cavalerilor ioaniți. Firește, așa trebuie să fie, unitare, urmele civilizațiilor mari care se extind pe meridiane: Imperiul Roman, Hellenismul, Hispanitatea de la Madrid la Buenos Aires, Luzitanismul de la Lisabona la Madeira, Macao și Timor.

Deviza Bermudei e virgiliană: **quo fata ferunt** „oriunde ne va duce soarta". Sunt cuvintele cârmaciului către pribeagul Enea care își părăsise patria în flăcări, cu bătrânul tată pe umeri, cu un copil de mână și cu statuile zeilor la piept. Și era destinat ... să fondeze un imperiu — cel mai uman din câte a cunoscut lumea:

Copil divin, să urmăn ursitele oriunde
ne vor duce. Destinul însă în veci să-l biruim.

Traduc din memorie și-mi dau seama de incompatibilitate: **fata** „ursitele" / **fortuna** „destinul". Virgiliu nu era degeaba un poet gânditor. Să se fi contrazis în două versuri? Explicația mea: în cadrul „mare" al traiectoriei noastre pământești predestinate rămâne loc și pentru voința noastră de a o modifica. Aici e oare răspunsul găsit în Bermuda?

Închid radioul și prefer să ascult ... vânturile, valurile.

27 noembrie

M'am sculat târziu, la 8, și n'am putut prinde slujba la biserica catolică din vecinătate. Mă simt vinovat. Cerul e înorat. La radio, știri îngrijorătoare de departe. Cum să nu particip la ele chiar și în acest pierdut paradis terestru? Tulburări la Lisabona. Acum 7 ani — în drum spre Argentina — întâlneam un om de rara cultură: secretarul lui Salazar. Vorbea superb franțuzește, o cunoscuse, tânăr, pe Anna de Noailles și-i știa versurile pe dinafară. Le-am recitat dialogat. Unde va fi pribegind și el? Dacă mai trăiește. Cât de solidă părea atunci casa portugheză. S'a prăbușit. Măreţul edificiu, de cinci ori secular, al lui Vasco da Gama e și el țăndări. Și totuși cum să-l uiți pe Camões?

Nu vor lipsi înfăptuiri creștine
'n-această casă mică luzitană.

N'am liniște. Știu dece: la București o bătrânică plânge. Se roagă poate la mânăstirea Antim, în fața catapetesmei dăltuită de mâna Ivireanului. Pe undele insondabile ale sufletului îmi trimite mesajul ei. I-a plecat băiatul acum 25 de ani și nu s'a mai întors. La ce bun „succesul" lui în lumea largă? A costat atât de scump. Dar putea oare fi ieftin? O văd așa cum am părăsit-o, singură în haina neagră de pluș, sub felinarul din colțul străzii Meteori. Plec, ori mai bine zis fug iar la Hamilton. Am nevoie de bolțile catedralei.

Am plâns liniștit vreo trei sferturi de oră. Din „misselul" anglican am citit „imnurile recoltei". Ei da! în cele din urmă **totul e recoltă.** Lângă mine, niște turiști indecenți nu-mi respectă lacrimile: fac fotografii! Îmi adun puterile sufletului și trimit pe undele interioare mulțumirile mele tuturor — morți și vii. Plec ușurat. Pașii mă duc în prăvălia unui anticar și descopăr un thaler al Mariei Theresa. Îl cumpăr cu gândul să-l atârn la veriga cheilor mele. Câteva minute mai târziu, mă auto-analizez. Ce profund e sub-conștientul. Firește, în aceste zile aniversare trebuia să găsesc aici chipul planturoasei împărătese pe tărâmul căreia am aflat cheile eliberării: noembrie 1950—1975, Viena — Bermuda. Cercul e încheiat.

Intru în grădina publică și mă aștept să văd obișnuita vegetație (sub) tropicală: palmieri, hibiscus, azalee. Și deodată în fața ochilor îmi apare chioșcul unei fanfare militare de duminică, încadrat de un parter de crăițe. Unde sunt? La Ploești, Borsec, Mizil, Râmnicul Sărat? Scutur repede beția reveriei și caut să găsesc explicația „științifică". Aceste chioșcuri sunt de origine germană, popularizate în secolul trecut de localitățile de cură de apă minerală. Cucoanele îndantelate își sorbeau „borvizul" la brațul ofițerilor cu mustăcioara subțire la Baden Baden ori Băile Herculane, în timp ce tamburul major dirija fanfara. Germanofilii Junimei le-au adus la noi, iar Albionul le-a adus aici. Iar eu, Moldo-Valah sentimental, fac trăsura de unire.

28 noembrie

De când am sosit m'a înciudat profilul acoperișurilor bermudeze. Sunt în formă de piramidă cu trepte. Arheologul, firește, a construit imediat o ipoteză: influența monumentelor aztece! Realitatea e mult mai simplă și am aflat-o azi noapte când a plouat. Insula nu dispune de o pânză de apă potabilă subterană și aprovizionarea depinde de precipitațiile atmosferice, ca la Malta. Acoperișul în trepte oferă cea mai mare suprafață de colectare. Deodată au început să-mi țârîe în memorie streșinile caselor românești, la burlanele cărora gospodinele adunau repede în lighene, cazane, butoaie cât mai multă apă de ploaie. Ele aflaseră — fără prea multă chimie — înaintea „șamponului" că, pentru spălatul părului, lichidul ceresc ozonizat, ionizat și conținând alte săruri atmosferice, e mai bun decât cel de la robinet. N'am să-mi permit bufoneria de a face elogiul streșinilor, al burlanelor ori al apei de ploaie. (Unde ești Tassoni cu „Găleata furată"?). Dar asta e.

29 noembrie

Penultima zi a fost și cea mai frumoasă. Soarele a dogorit mai puternic decât oricând. O ultimă vizita la Hamilton să-mi iau adio. Deodată orașul mi s'a dezvăluit în toată splendoarea lui de stil colonial, ca anticameră a Caraibelor. Fiind disponibil, fără preocupări, m'am desmeticit subit și ochii mei au descoperit farmecele pe lângă care am trecut miop de atâtea ori: vechile cartiere, casele spoite în culori pastel, cu balcoane de lemn. Apoi — perspectiva plafonantă a portului cu vilele albe-roz, pitulate pe costișe. Desigur iradiam echilibru interior căci toți oamenii cu care am venit în contact mi-au zâmbit. Nimic nu e mai oribil decât omul cu sufletul otrăvit care proiectează în jur — ca sepia — negreața care-l căptușește. Netotul se va plânge de lipsa zâmbetului pe buzele altora și nu va ști că e vina lui de a nu fi în stare să-l provoace.

Mulțumesc, Bermuda, pentru aceasta săptămână luminată, când aveam atâta nevoie să fiu singur. Nu voi putea uita liniștea și armonia peisajului tău vulcanic și marin. Pe aici au trecut pirați, condotieri, bucaneri și eu Românul pribeag nesăturat de alte orizonturi. Eterna alergare inutilă? — Nu, am încercat toți să punem ceva frumos în fărâma de eternitate ce ne-a fost dată: un parfum, un sunet, un fior — toate lăudând imnologic pe Creator și opera sa.

30 noembrie

Sosire normală la Boston. La Cambridge mă așteaptă o corespondență bogată. Desfac bagajele, apoi scrisorile. Se verifică „mesajul" sufletesc primit în Bermuda. La 21 noembrie, la București, seara târziu în stare de veghe, mama făcea și ea bilanțul vieților noastre paralele. A ajuns la aceleași concluzii ca mine și — tulburător — a folosit aproape aceleași cuvinte: „toate acestea mi le pun în față și atunci cedez totul. Altfel nu se putea".

Mă depăn iar înapoi. La 30 noembrie 1950, fugeam prin burniță pe străzile Vienei. Aveam doar cămașa de pe mine, 21 de ani și speranțe fără hotare. Iar azi ... aici, în aulele pe unde au trecut conducătorii acestei țări. E grav să poți spune liniștit, la 46 de ani: „la noapte pot muri".

Te voi lăuda, Stăpâne, în toate zilele vieții mele până ce voi trece.

E. LOZOVAN

C. P. CAVAFY

Pe cât e cu putință

De nu poți făuri viața după vrere
măcar încearcă-așa
pe cât e cu putință: n'o degrada
într'un vulgar contact cu lumea,
în agitații multe și palavre.

N'o degrada târînd-o
peste tot mereu, în văzul
zilnicei sminteli
a cârdășiei și-a mezalianței;
atunci va deveni străină, grea
a altuia — dar nu a ta.

C. P. CAVAFY

Cetatea

Mi-ai spus „Mă voi duce în altă țară, într'o altă mare.
Voi găsi o altă cetate, mai bună ca aceasta.
Fiecare strădanie mi-e blestem al destinului,
iar inima mea — leș — e îngropată.
Cât va mai pribegi cugetul meu prin pustietate?
Oriunde întorc ochii și privesc
văd doar ruinele negre ale vieții mele aici,
unde am petrecut atâția ani în distrugere și risipă".

Nu vei mai găsi țări noi ori alte mări.
Cetatea te va urmări. Vei merge pe aceleași
străzi. Vei îmbătrâni în aceeași vecinătate
și vei încărunți în aceleași case.
Pretutindeni vei sosi în această cetate.
Nu mai spera la alta.
Pentru tine nu mai e niciun vapor, nicio cărare.
Fiindcă ți-ai distrus viața aici,
în acest colțișor, ai ruinat-o în întreaga lume.

DESPRE FELURITE LUCRURI UȘOARE, PRECUM ARAGAZUL; CARE ÎNSĂ NU TREBUIE DELOC LUATE UȘOR!

„Doi metri" trebuie să fie un lucru mult mai serios sau cel puțin să inspire unora mult mai mult respect decât bunăoară „om de știintă" sau „talent literar".

Mi s'a impus această evidență încercând să-mi explic dece Academicianul Profesor-Doctor Const. I. Drăgan sau Iosif. C. Drăgan (depinde de meridian) a ezitat până astăzi să pretindă în mod public și oficios că are 2 metri. Culmea ar fi ca (nu-l cunosc personal mărturisesc, ci doar din semnăturile cu care autentifică „lucrări" stiințifice și literare ce-i aparțin pe de-a'ntregul) să aibă într,adevăr 2 metri sau, mai mult. Nu cred totuși, de vreme ce se tot „cațără" în chip și fel; lui îi pare că se înalță. Un fost „colaborator" al său, plin de haz de altfel, îmi povestea odată că, devenind cazul să se pozeze cu „șefu" într'un cadru festiv și exotic (sigur după o reușită tranzacție în domeniul „aducător" al aragazului) pe cămile, academicianul a optat pentru cea mai înaltă — cămilă.

Dar să nu ne pierdem în amănunte anecdotice când cazul este serios. Dela un timp încoace (istoriografia va consemna cu mai multă precizie) sub efectul, pe semne generalizator, al Marketing-ului, „susul" i-a apărut talentatului bănățean sub aspectul unei mărfi, adică ceva ce se poate târgui și încă ușor; cu atât mai ușor cu cât lumea în care opera s'a dovedit a fi cu „josul în sus". Dat fiind că Domnia-Sa este înzestrat cu un teribil apetit pentru toate soiurile de „înălțimi", ele având ca scop să-l ridice cât mai sus, cel puțin în ochii proprii, iar pe de altă parte fiind științific dovedit că aragazul, în speță metanul, este mai ușor ca aerul, lucrurile au început să se aranjeze cu o ușurință ce a impus.

În lumea noastră totul se poate târgui. Greu e până faci prețul, adică până cazi la învoială. Întâmplarea (?) l-a adus pe abilul lugojan mereu în contacte de schimb cu oameni ce erau nevoiți să-și vândă „produsele". Învățat cu o marfă ca aragazul, ce-ți poate scăpa ușor, trecerea la cumpărarea a ceva ce nu poate să-ți aparțină niciodată, dacă n'a fost al tău, s'a dovedit a fi o chestiune de nuanță, de detaliu, ușor neglijabilă atunci când e vorba să tratezi lucrurile „serios".

Rezultatul a fost, pe lângă o cofă de titluri (pentru a căror obținere **normală,** n'ar fi ajuns nici trei vieți, dacă punem la socoteală numai faptul, de altfel mărunt, că patronează pendulatoriu mai multe familii, precum și academii) și o seamă de producțiuni pe cât de literare pe atât de științifice, în chiar toate domeniile existenței. Lumea văzută fiind cuprinsă în atletica sa construcție de largă respirație științifică, nu trebue să ne mire că a început tranzacții comerciale cu nemurirea, unde se pare (informația o deținem din surse demne de crezare) că se interesează tot pentru un loc de „frunce". Faptul că savantul a fost ca să zicem tentat și de acest teren, stă ca o dovadă în plus pentru atotputernicia științei marketice și nu poate contraria decât pe naivi. Afacerea pare că trenează momentan, pentrucă prețul n'a fost încă fixat, dar suntem îndreptățiți să sperăm o reușită cât mai apropiată, deoarece se vorbește tot mai serios de un compromis între părțile interesate. Și apoi la o adică dl. drăgan (cerem scuze pentru omisiunea titlurilor, dar spațiul ne constrânge la o asemenea regretabilă măsură, iar d-ul mare: „D" ni s-a gătat) știe că pentru „ceva" în plus nu poate să-i reziste nimeni. A cuprins el în mrejile aragazului republici mai ceva decât o biată eternitate, și asta fără „Pgeședinte".

Lugojan

E. LOZOVAN, PROFESOR LA HARVARD

Între 1 septembrie 1975 și 1 februarie 1976, E. Lozovan a funcționat ca profesor invitat de Filologie Romanică pe lângă Harvard University, Cambridge, USA.

La primirea vestei, bătrâna sa maestră prof. Rosa Del Conte îi scria: „Victoria D-tale încoronează nu numai calitățile unui spirit ales ci atotputernicia unei vocații aristocratice, la care D-ta ai corespuns cu fidelitate în datorie, în cursul unui aspru urcuș singuratic (care este și asceză). Pe drumul D-tale nu ai căutat niciodată sprijinul camarilelor ori mafiilor".

Președintele departamentului de limbi romanice, prof. Dante Della Terza, sintetiza astfel concluziile sale asupra celor 6 luni de învățământ: „Studenții au fost profund impresionați de amplitudinea cunoștințelor Dv., de originalitatea cercetărilor și, nu mai puțin, de modestia prezentării. Ați fost un coleg extrem de amical și generos ori, pentru a folosi o formulă consacrată, un splendid supliment al învățământului nostru".

Amintim că la Harvard University funcționează ca profesor titular de literatură italiană compatriotul nostru, dr. Nicolaie Iliescu.

Tradiția în perspectiva exilului

(urmare din pag. 1)

semnificative din domeniul tradiției, să fie transpuse la **temperatura evidenței,** lucru necesar mai ales pentrucă toți cei ce s'au ocupat de aceste obiceiuri vechi, le-au privit aproape totdeauna din puncte de vedere care le dizolvau sensul.

Astfel se va vedea, cum cea mai rotunjită și ispititoare ideologie pălește în fața semnificației acestor obiceiuri și îndrăsneala **naivă** de a reduce dimensiunile lumii „necunoscute" după puterile insrumentarului științelor va apărea în adevăratele ei dimensiuni.

E cunoscută metafizica economicoasă a redusului — ca să folosim un eufemism pentru pozitivist. Cu scopul de a se asigura în **marginile** sale, preferă să întrețină ridicole relații cu necuprinsul, căruia îi acordă o consistență rarefiată la extrem (exclusiv materială), pentrucă are ferma convingere că odată și odată totul va trece în patrimoniul său, adică totul se va banaliza. Dacă întreaga existență este materială, ea va putea fi cunoscută ca atare. La cei ce această convingere nu este formulată explicit, este însă implicată.

Nimeni nu mai poate avea vreun dubiu, că marea criză spirituală pe care o trăim a fost generată de acest mod de a gândi și de rezultatele absurde la care a dus absolutizarea acestui principiu, ce se dovedește astăzi că și-a luat funcția prin uzurpare. În intenția sa de a compromite și înlătura **vechiul** pentrucă nu'acceptă conviețuirea, el a enunțat o seamă de „adevăruri" în regiuni care îi erau structural interzise.

Unul din reproșurile cu funcție de refren, făcut tradiției de către progresism, ar fi următorul: Tradiția este incompatibilă cu individualitatea, pentrucă apasă în toate chipurile desvoltarea acesteia din urmă.[2]

Înainte de a vedea dacă e adevărat sau nu acest lucru, să consemnăm desmățul catastrofal la care a dus și va mai duce această optică. Ea este cauza fărămițării, despletirii, societății într'o infinitate de individualități false, rădăcina haosului ce opune pe fiecare contra tuturor. Firava legătură ce se mai menține între aceste elemente — non-sensuri de sine stătătoare — dar care amenință în fiecare clipă să se rupă, este asigurată de **sălbatecul interes.** Cam ăsta este cimentul armoniei moderne.

Pentru cei ce cunosc valoarea reală a tradiției,[3] nimic nu este mai neadevărat decât acuzația sub care e pusă mai sus. În primul rând, dacă așa ar sta lucrurile, n'ar exista culturi tradiționale a căror strălucire artistică și valoare culturală nu mai pot fi puse la îndoială. Să luăm câteva exemple, la îndemâna ori cui, din domeniul cel mai însetat de individualitate, domeniul artei: Cine s'a plictisit într'un muzeu etnografic sau de antichități (nu romane)? Pe cine l'a enervat **monotonia** unei expoziții de covoare oltenești?

Dar oare am putea spune acelaș lucru, asistând într'o galerie de pictură, la vernisajul unor „individualități avangardiste"?

Vedeți ce ușor se fabrică neadevărul și ce piedestal i se asigură minciunii, pentru a semăna confuzia și a converti variația în zăpăceală?

Desigur nu se poate contesta faptul că ni s'a tocit interesul pentru anumite „forme" ce erau cel puțin simptomele unui conținut care pe semne s'a diluat pâna la ... dispariție. Dar perspectiva aventurilor progresiste sub flamura „noul, cu ori ce preț" amenință echilibrul intim al nostru și prin urmare chiar condiția umană.

Tradiția a sancționat numai individualitatea anarhică, de natură canceroasă, după cum istoria a topit cu sistemă într'o magmă nesemnificativă toate pretențiile nejustificate de personalitate. Vom aduce pe parcurs, în sprijinul acestei afirmații suficiente exemple, pentru a reîmprospăta ceea ce bunul simț a binevoit să uite. Să notăm în treacăt faptul că bunul simț reacționează just, dar reacția are caracterul regretabil al tardivității, când ori ce redresare devine imposibilă. În plus el nu poate sugera soluția; aceasta apare în urma unor procese mai **de adâncime.**

Desrădăcinarea de mentalitatea și formele tradiționale, care corespunde cu o schimbare radicală a poziției omului față de întreaga existență, este un fenomen a cărui gravitate ne e dat nouă modernilor s'o măsurăm, să-i simțim efectul deplin.

Dat fiind rezultatele atât de neașteptate în perspective negative, aduse de marile schimbări în care ne-a angajat lumea civilizată, e înțelept să ne întrebăm totuși: Cum, până la noi, înțelegerea și valorificarea existenței să fi fost atât de greșită, atât de ridicolă? Să fi evoluat atât de mult?

Șocați de „naivitatea„ unor formulări, am considerat că cea mai comodă soluție de a ne ascunde opacitatea față de gândirea tradițională este pur și simplu desconsiderarea, ridiculizarea ei. Lasă că **lipsa de poezie** a epocii noastre a închis ori ce acces la SIMBOLURI, situație care în afară de faptul că ne privează de o mare parte din spectrul problematicii umane, dovedește și o lipsă de vigoare și suplețe a intelectului modern. Fără protezele pozitivismului de toate culorile, gândirea noastră se mișcă azi mai rău ca un paralitic.

A fost necesară sguduirea produsă în contact cu lipsa de perspectivă în care ne aflăm, pentru ca în sfârșit gândirea modernă să fie nevoită să-și părăsească, nu fără regret, tabieturile. Este îmbucurător și meritoriu faptul că o seamă de cercetători contemporani în domeniul Etnografiei și al Istoriei Religiilor au renunțat la formula: mentalitate prelogică cu care era „onorată" gândirea tradițională sau așa zis primitivă. Ne reținem dreptul pentru altă ocazie de a sublinia lumina ce o aruncă acest fel ușuratic de desconsiderare, asupra propriei noastre mentalități ... logice.

Această schimbare de perspectivă în înțelegerea lumii tradiției are șansa de a descoperi modernului o seamă de valori cu uluitoare posibilități în „refacerea" substanței sale spirituale, desigur nu ultimul lucru în ființa umană.

*

Considerațiile generale de mai sus departe de a reprezenta o trecere în revistă sistematică a slăbiciunilor pe care se sprijină modul de a gândi al contemporanului — atât în apus cât și în răsărit — arată cât este de actuală problematizarea sa, punerea sa sub semnul întrebării. Și cum această mentalitate modernă a fost întoarsă pe toate fețele de către rafinații gândirii contemporane, iar rezultatele nu par a fi prea surîzătoare, ba din contră; nu ne rămâne decât să ne întcarcem (nu e vorba de a reveni la plugul de lemn) la punctul de unde schimbând direcția am rătăcit drumul. Păzitorii vechilor obiceiuri ne vor ajuta.

Iată motivul pentru ce este oportun să ne îndreptăm gândul către TRADIȚIE, către SATUL ROMÂNESC, templul și sanctuarul ei.

*

Atacarea unei asemenea problematici în termeni generali și mai ales sub un unghiu nefrecventat de obișnuința generală poate lăsa în înțelegere unele suspensii, mai ales că deocamdată scopul nu a fost demonstrația ci doar luarea de contact cu elementele peisajului ce vor intra în explorare.

G. Badea — Lătucanu

---

[2] Odată ce înflorirea la maximum a individualității este idealul suprem și unic, iar tradiția ar împiedeca acest lucru, nimic nu o mai poate reabilita în ochii noștrii.

[3] a bunei tradiții, pentrucă după cum logica este tautologică (fapt pentru care nu s'a renunțat încă la ea), tot așa și buna tradiție se cunoaște de către cel ce stă în ea. „Tradiția" falsă apărută totdeauna sub zodia innoirilor se denunță ca atare dela prima vedere.

Ce-au obținut Sovietele la Helsinki?

Desigur „eliberarea" lui Soljenîțîn rămâne mai departe o enigmă pentru cei ce n'au renunțat încă la demnitatea judecății. Ori ce încercare de a pune cenușe peste nemulțumirea noastră față de explicațiile în circulație, ne dă dreptul prin însăși lipsa lor de logică **evidentă** la suspiciuni tot mai serioase. Un fapt (și eliberarea lui Soljenîțîn e un „fapt") nu poate beneficia în același timp de mai multe hipostaze; să fie și să nu fie. Să fi avut loc eliberarea aceasta de „bună voie" sovietică, sau ... sovietele au fost forțate la acest gest? Ce forță (!?) ar putea forța cea mai puternică dictatură-teroare, chiar la ea acasă și mai ales în apogeul său? Cum de a renunțat chiar de data asta la obișnuitele **înscenări** în care n'o întrece nimeni (că doar dictatura proletariatului este cea mai mare înscenare înregistrată de istorie)? Cum de a lăsat „să-i scape" un apologet al socialismului de talia lui Alexandr ... Denisovici? E mult sub nivelul ingeniozității cu care Rușii ne-au obișnuit. Lucrurile trebue să fie mai complicate decât ne place să le credeme ! ! !

Deocamdată poziția lui Soljenîțîn apare ireductibil antisovietică. Cunoaștem poziția sa pentru „contra" (cum ar zice Caragiale); așteptăm pe cea pentru „pentru". În actualitatea încâlcit-politică, „contra" nu exclude cu necesitate stringentă un singur (unic) „pentru". Cel puțin deocamdată „—" nu inseamnă neapărat contraul lui „+" și negația negației nu **vrea** sau nu **poate** deocamdată să se rezolve în afirmație!

Un lucru este clar și despre acest lucru vreau să vorbesc astăzi: Interpretarea pe care o dă Soljenîțîn scopului și rezultatului conferinței dela Helsinky, merită toată atenția. Și practic cam la asta se pot rezuma concluziile Interwiew-ului dat la B. B. C.

Prin „destinderea" dela Helsinki Sovietele au obținut interzicerea ori cărei reacțiuni **normale** din partea Europei libere (?), în fața invaziei muscălești, pentru ca agresiunea imperialismului rus să se poată desfășura necondiționat și ... fără nici un comentar, (căci altfel destinderea iarăși ar putea dispare, spre groaza Occidentului).

Iată rezultatul dela Helsiki, adus Europei de către politicienii ei ! ! !

Ori ce comentar e inutil.

Ion Dan Munteanu.

SOCIEDADE CULTURAL ROMENO-BRASILEIRA

— Sao Paulo, Caixa Postal 1968 —

Către
Redacția ziarului Stindardul
Jaegerstr. 17
8080 Fürstenfeldbruck, RFG

Societatea Culturală Româno-Braziliană din Sao Paulo-Brazilia, prin președintele ei mai jos semnat, se declară de acord a contribui cu suma de DM 120,—, drept ajutor pentru asigurarea apariției periodice a Stindardului.

S. Paulo, 1 martie 1976.

p. Soc. Culturală Româno-Braziliană:
Nicolae Iancu Păltinișanu

„Vin Americanii"

Deși cu toții eram epuizați de foame, teamă și lipsă de aer, adormiserăm târziu. Un cântec, mai mult în șoaptă, o poveste sau o amintire a unuia sau altuia dintre cei 17 oameni ai nimănui înghesuiți pe priciul de scânduri al boxei de 3/2 m din beciul securității ne făceau să uităm de mâncare, să uităm de aerul greu și cu miros de mucegai pe care-l respiram și mai ales de tremurul permanent pe care-l simțeam în fiecare fibră a corpului la gândul că poate peste o clipă vor bocăni încet dar sinistru pe treptele de ciment ce coborau în pivniță cizmele milițianului care venea să te ducă, poate tocmai pe tine, la o nouă anchetă. Să fi trecut vreo două, trei ore de somn chinuit pe scândura goală a priciului, somn mereu întrerupt de tresărirea vreunuia care tocmai avusese un vis ce aducea pe undeva cu întunecata realitate, sau de schimbarea de pe o parte pe alta a altuia, din cauza durerilor provocate de duritatea scândurii în oasele descărnate de foame, mișcare ce provoca automat schimbarea tuturor celor 17 scânduri umane îmbucate una în alta, pentru a avea loc, pentru a se încălzi, pentru a se simți mai apărate împotriva teroarei și urii ce se revărsau prin pereții netencuiți și umezi, prin ușa de blănuri de lemn nejiluit și prin ferestruica cu gratii, blindată cu scânduri, ca nu cumva vreun strop de soare să cuteze a înviora gândurile celor ce iubiseră libertatea și neamul, când ... un urlet de neființă, urletul celui care se naște în lumea apusului minții, un urlet izbucnit din străfundurile atavice ale lui homo primigenius umplù gangurile, boxele și celulele subsolului securității, făcu să vibreze pereții, lovi timpanele celor ce căutau în somn o evadare, străbătu ușile zăvorâte ce separau infernul de jos de cel de sus și se răspândi pretutindeni în imensa clădire, îngrozind temniceri și deținuți de-avalma.

Într-o clipită ne-am pomenit cu toții în capul oaselor. Cu ochii strălucind de groază ne priveam buimaci prin întuneric, neîndrăznind să scoatem cea mai ușoară șoaptă. Ce-o fi?

Un alt urlet, mai animalic, mai plin de groază și durere, mai sfâșietor străpunse tăcerea ce abia se lăsase și apoi continuă fără întrerupere, ca urletul unui animal rănit de moarte. Și brusc, la ușa grea de la capătul de sus al treptelor, auzirăm chei lovindu-se nervos, ordine înfundate, trântitul ușii și apoi pași grei alergând pe scări, pe coridoare, spre fundul labirintului de beciuri. Alt clincănit de chei, lovituri de paturi de armă, alte ordine seci și înfundate, un scârțâit și ... urletul prinse glas. Era glasul unui bărbat. Un glas puternic dar fără nimic uman în el. Un glas ce urla, urlet de golem. Și totuși, pe undeva, se simțea o urmă de înfiorare. Și apoi izbucniră clar cuvintele: **„vin Americanii, vin Americanii, vin Americanii!".**

Am înghețat. Până și temnicerii înlemniseră. Un moment de apăsătoare liniște.

Știam cu toții unde se afla omul. Nu știam însă cine e. Știam doar că venise cu 3 zile în urmă. Știam apoi că se află la celular, că stă într-o celulă de lemn, mai mult o ladă, inaltă de 1,90, adâncă de cca. 1,30 și lată de 0,70, un fel de sicriu pus pe verticală, în care nici să te întinzi nu poți și unde nu puteai schimba o vorbă decât cu tine însuți, sau cu vreun șobolan ce te mai vizita din când în când. Din partea milițianului temnicer cel mult te alegeai cu vreo injurătură, atunci când aducea poșirca de mâncare sau te scotea la WC. Știam că e un „caz grav", că omul e un „tip periculos", căci numai pentru astfel de oameni se goleau în prealabil celulele, pentru a-l lăsa complet izolat. Mai știam că fusese anchetat zi și noapte, dar nimeni dintre noi nu-l văzuse și nici măcar glasul nu i l-am auzit până atunci. Liniștea dură doar câteva momente căci un glas sugrumat șopti ceva de neînțeles. Apoi, iarăși liniște. Glasul reveni pronunțând ceva mai tare ceva ca „ieși afară!". Ne-am privit unii pe alții. Deși torturați de tot ce se întâmpla, un zâmbet ne inflorise totuși in colțul crispat al gurii. „Le e frică. Inarmați până în dinți. Le e frică de sărmana epavă", am gândit deodată cu toții. Din nou liniște. O liniște grea și amenințătoare. Aproape că nu mai indrăzneam să respirăm. Eram cu toții o singură ureche. Și se făcuse atâta liniște încât parcă auzeam și respirația nervoasă a securiștilor și chiar tremurul agitat al corpurilor lor. Sufletele noastre erau însă lângă necunoscutul acesta, retras în fundul lăzii și pândit fără șanse de scăpare de o întreagă haită de lupi turbați. Uitaserăm cu totul de noi, ne contopiserăm parcă cu soarta acestue nefericit și nu eram decât vibrații de groază și durere.

„Ieși! Ieși afară banditule! Ieși!! Ieeeși!!! Nu mai fă pe nebunul!" urlară dintrodată în cor vânătorii de oameni, înghesuiți la gura celulei. O gheară de gheață ne trecu de-alungul șirei spinării. „A înnebunit", șoptirăm ingroziți. Și fără să vrem sângele ne înghețà încă o dată in vine la gândul că poate mâine același lucru ne va aștepta și pe noi. Dar gândul n-avu timp să se depene căci un nou „ieeeși!" scos de gâtlejuri complet dezumanizate ne scutură din creștet până în tălpi. Și după o foarte scurtă liniște, din care am dedus că necunoscutul nu schițase nici-o mișcare, auzirăm tropăit scurt de pași, o bușeală și apoi ... un râs isteric, din care dispăruse orice timbru de om, un râs ce nu mai contenea, acoperit din când în când de strigătele scurte: „taaci banditule! sau, „te omorâm măăă!". Și cum râsul se rostogolea tot mai înghețat, tot mai nestăvilit, o ploaie de lovituri înfundate se abătură asupra nenorocitei ființe; cu cizmele, cu paturile puștilor sau cu pistoalele, fiecare cu ce avea la îndemână, fiecare după doza de ură sau de fidelitate față de partid și față de „marea prietenă de la Răsărit", pe care o purta acolo unde ar fi trebuit să fie un suflet. Un țipăt de fiară rănită. Râsul se opri. Urmară apoi urlete întrerupte doar de cuvintele sacadate „vin Americanii", „cade bomba atomică„, „cade bomba atomică", „cade bomba atomică", „ha, ha, ha, cade bomba atomică", „vin Americanii", și iarăși explozii scurte de râs nebun, totul însoțit de loviturile tot mai brutale și mai nestăpânite ale bestilor cu chip de om care îl târau cu forța dealungul coridoarelor, pe scări în sus, prin camerele de anchetă, spre un loc ce nu l-am mai putut afla niciodată.

. . . .

Americanii n-au venit. Nici atunci și nici în următorii două zeci și ceva de ani. Unii dintre noi sau alții ca noi, mai perseverenți, mai curajoși, mai cu noroc, am venit însă noi în Vest, la Americani. Și astfel, în toamna trecută am ajuns în lagăr la Zirndorf. Scurt timp după sosire mi s-au înmânat niște bani și o sacoșă cu câteva obiecte din strictul necesar. In primul moment am fost impresionat. Aproape că-mi dădură lacrimile. Mi-am zis: uite ce oameni plini de inimă. Mie, unui simplu necunoscut, mi se dau și bani și lucruri de care am neapărată nevoie. Dar ... nu știu cum se făcu că dintrodată întâmplarea de mai sus mi-a apărut în fața ochilor. Ca un film mi s-au derulat prin față imaginile din acea noapte de groază, iar zgomotele surde și urletele dezumanizate le auzeam parcă cu aceeași intensitate ca și atunci. Iar pe fundalul acestor sunete ale morții, desperării și nebuniei se desfășurau imagini după imagini din istoria uitată de Dumnezeu a unui popor îndrăgostit de dreptate și libertate și care de zeci de ani îndură scrâșnind. Și speră! Speră în Dumnezeu, speră într-un viitor liber, speră în dreptate dar ... **și-a pierdut speranța în Americani.**

De atunci o serie de întrebări nu mă mai lasă îe pace. Iată unele:

Oare gestul de ajutor amintit nu reprezintă o palmă pe care America și-o dă singură?

Oare America nu-și dă seama ce face? Nu-și dă seama cum își trădează și submineazâ idealul? Sau acesta s-a confundat atât de mult cu o statuie încât a rămas ca și aceasta nemișcat, rece și fără de suflet?

Iată câteva întrebări, care de când am venit „de dincolo" în această lume îmi distrug liniștea, dar la care nici răspuns nu găsesc, sau ... nu vreau să găsesc căci ar fi poate, prea crud să fie așa cum pare să sune răspunsul.

Nicolae Alex. Hortopan

Procurați-ne-ne noi adrese, cât mai multe adrese.
Câștigați-ne noi abonați. Dați ziarul și altora să-l citească.
Pentru noi nu a sunat nici demobilizarea și nici încetarea focului.
Bătălia continuă!

Redacționale și administrative

◆ Numărul acesta având un caracter excepțional, suntem nevoiți să lăsăm pentru altă dată publicarea unor dări de seamă, informații din exil și recenzii de cărți și de reviste.

◆ Ne pare rău dar începând cu acest număr redacția a decis însfârșit să nu mai trimită ziarul acelora ce de douăzeci de ani l-au primit fără să considere necesar să schițeze nici cel mai mic gest. Grupul de acțiune ne-a cerut să publicăm chiar lista acelora care aparțin acestei categorii.

Am luat asemenea măsură nu împinși de gândul de altfel legitim față de o desconsiderare desfășurată pe două decenii în fața răbdării noastre prea pusă la încercare, dar altcum ar fi însemnat să jignim și să desconsiderăm, noi de data aceasta, atașamentul și dragostea acelora — și sunt foarte mulți — ce ne susțin în mod efectiv.

Dealtfel, din fragmentele de scrisori pe care le publicăm în altă parte a ziarului, se va putea foarte clar deduce raportul dintre ziar și cititorii susținători.

◆ Comunicându-ne din timp schimbarea de adresă, ne scutiți de cheltuieli inutile. Indicându-ne și numărul sub care vi se expediază ziarul, ne dați posibilitatea să câștigăm timp.

Recomandăm cititorilor noștri:

CULTURA DI DESTRA

revistă italiană lunară, înființată de Armando Plebe și condusă acum de Franz Maria d'Asaro.

Via XX Settembre 1
00187-ROMA, Italia

REPLICA

revistă anticomunistă mexicană care apare și în limba engleză.

Av. Las Américas No. 132
CUADALAJARA, Mexico

În numărul 74 (dec. 1975), revista aceasta a dat numele tutoror persoanelor care fac parte din organizația BILDERBERG.

Un nou slogan:
„SPRE CULMEA LUMINOASĂ A CIVILIZAȚIEI COMUNISTE"

În presa străină apar din ce în ce mai des știri despre România, reportaje despre viața mizerabilă, lipsurile de nedescris pe care trebue să le suporte populația, după 30 de ani de planuri și experiențe elaborate și puse în aplicare de un regim așa zis socialist. În ciuda invitațiilor la recepții și copioase banchete, a broșurilor de propagandă și chiar a cadourilor ce li se oferă, foarte mulți corespondenți străini refuză să se facă complici la răspândirea minciunilor partidului și a datelor false care caută să ascundă mizeria și falimentul economic pe plan intern. În locul statisticelor măsluite, procedeu tipic, propriu tuturor guvernelor pseudo-socialiste din Europa răsăriteană, corespondenții de presă comunică informații culese din contactul direct cu populația și constatări făcute la fața locului.

Dacă străinii sunt isbiți de dureroasele stări de lucruri din țara noastră, apoi cât de zguduitor trebue să fie sentimentul ce-l încearcă orice român, oricât ar fi el de lipsit de scrupule, vândut bolșevicilor, comunist ortodox, maoist, trotzkist sau vopsit cu altă vopsea stângistă, când își vede frații cerșind și spectacolul oferit lumii întregi: oameni îmbrăcați în zdrențe, umilințe peste umilințe, standard de viață cât se poate de înapoiat, stare generală de letargie... Asta-i România „socialistă!"

Un gazetar dela „Süddeutsche Zeitung", ziar din München, destul de orientat spre stânga și întru totul favorabil coaliției social-liberale din Germania federală, a relatat într'un articol câteva scene înregistrate în Piața Amzei din Bucureștn în ianuarie 1976:

Începând dela ora 5,30, încă pe întunerec, prin frig și prin ceață, umbre mute vin din toate părțile, purtând coșuri, genți și pungi. Toate aceste umbre se îndreaptă spre un magazin pe a cărui frontispiciu stă scris „Carne și păsări". Reclama luminoasă a magazinului nu mai funcționează însă. În câteva minute, coada a și ajuns de 25 metri. Tremurând de frig, bătând din picioare spre a se încălzi și fără a schimba vreo vorbă între ei, oamenii așteaptă răbdători și sfredelind cu ochii interiorul prăvaliei unde patru măcelari taie în grabă carnea de porc. Ce se oferă la vedere nu este nici îmbietor și nici atractiv", remarcă corespondentul, la sfârșitul acestor prime constatări. – Către orele 6 începe activitatea și la standurile de fructe și legume: ce se oferă nici pe departe nu satisface cerințele. Conopida este o raritate și se vinde cu 15 lei bucata. Nu trebue uitat că salarul lunar al unui muncitor din industrie nu-i decât 1500 lei, adică aproximativ 330 mărci.

Pentru vizitatorul occidental este destul de deprimant să vadă cozile pentru mandarine (13 lei) sau vitrinele în care nu sunt etalate decât sucuri de piersici, apă minerală și cutii de sardele. Și totuși pentru bieții bucureșteni, după catastrofala criză alimentară din octombrie și noembrie 1975, această prăpădită ofertă este considerată drept categorică îmbunătățire, chiar un fel de revenire la starea normală, dinaintea experienței comuniste... Așa ne este dat să aflăm că acum se rentează să faci coadă: se găsesc găini din Bulgaria...? rațe din Cehoslovacia și conserve de legume din China!? Fiecare își pune întrebarea: Oare întreaga producție agrară a României merge la export?... Undeva în oraș s'ar găsi chiar și banane. Pentru prima oară, după mulți ani. Tot astfel, se zvonește că la o prăvălie, în Bulevardul Magheru, s'ar găsi vânat...

Muncitorii proletari (NN. teoretic tot ce se vede este proprietatea lor) nu pot avea pretenții, pentru că li s'a spus că „pentru ridicarea patriei pe culmea luminoasă a civilizației comuniste" e nevoe de multă sudoare și nu de viață mulțumită. Într'adevar, tovarășilor muncitori li se cere să asude, să muncească până la istovire, în condiții de lucru mizerabile și prost plătiți. Clica dela conducere însă, alcătuită din indivizi fără pregătire, clică care se menține la putere prin regimul de teroare și de intimidare exercitat de către pătura parazitară a miliției și securității, constitue clasa privilegiată ce are totul la dispoziție: magazine speciale, avantaje materiale și condiții de viață **pe care conducătorii burghezi din trecut nici nu le-au visat.**

Experții regimului au neglijat complet agricultura – deși singură ea aduce devize mai multe – din ambiția de a etala industrializarea excesivă. Dar tocmai pentru această industrializare lipsesc atât posibilitățile financiare cât și cele tehnice, lipsește personalul de specialitate, iar mecanizarea și raționalizarea lasă mult de dorit.

Toate acestea au făcut ca în vara trecută criza alimentară să fie atât de mare, încât nu se mai găsea aproape nimic... Până și alimentele de bază, cele vitale, ca pâinea, carnea, zahărul, ouăle, uleiul vegetal și făina de porumb nu se puteau obține decât din când în când, foarte rar. La toate aceste calamități, s'au mai adăogat și inundațiile care au distrus aproape o cincime din recoltă. **În câteva orașe de provincie, populația a demonstrat pe stradă,** punând conducerea partidului într'o situație foarte penibilă.

Pentru a salva cel puțin aparențele, Nicolae Ceaușescu recurge la același mijloc, pe care l-a utilizat de nenumărate ori în situatii similare (NN. Lanțul situațiilor **similare** este neîntrerupt): predică și practică **acțiunea.** Astfel, la mijlocul lui octombrie, el și-a făcut apariția pe neașteptate în piețele capitalei, arătându-se „consternat" de „lipsurile și neregulile constatate" și luând hotărîri pe loc, cum ar fi așa zisa mobilizare a resurselor. Imediat după aceea, comitetul executiv al partidului a anunțat „măsuri categorice", adică au fost găsiți țapi ispășitori mai mulți funcționari superiori din câteva ministere și, ca urmare, concediați, fiind declarați „responsabili pentru neregulile survenite". A urmat o serie de decrete și legi ale consiliului de stat... O oarecare îmbunătățire a apărut, dar numai prin soluții de moment și anume: **golirea frigoriferelor,** tăieri suplimentare de vite, **importări urgente de produse alimentare** și oprirea pentru consumul intern a unor produse destinate exportului și planificate ca atare...

Cam acestea ar fi realizările socialismului echipei Ceaușescu & Co. pe mâinile căreia a încăput biata țară românească.

Mircea CRUTZU

SCHIMBARE DE MACAZ ÎN PROBLEMA BASARABIEI

Cunoscând componența inițială a partidului comunist „român", cunoscând mai ales origina etnică a cadrelor care au fost cocoțate în poziții „de vârf" după 23 august 1944, nu am fost deloc surprinși că asemenea alogeni s'au aruncat ca ulii asupra tot ce era românesc. Era natural ca cei parășutați la București din mahalalele Chișinăului sau dela Lipcani să trâmbițeze teoria că noi n'am fi de origină latini, ci slavi sadea, că războiul de reîntregire din 1916–1918 a fost un război de „cotropiri teritoriale" și că Sfatul Țării care a hotărît unirea Basarabiei cu România n'a fost altceva decât „vârful reacțiunii moșierești". Pe linia acestor sloganuri, alipirea Basarabiei la patria-mamă, pentru indivizii în chestiune n'a fost decât „însușire de pământ rusesc" în urma „unei invazii a trupelor române." Știam prea bine că un român neaoș trebuia să fie căutat cu lumânarea în rândurile acestui partid, etichetat „român" doar din pricină că-și desfășura activitatea pe teritoriul românesc. Ordinele și directivele soseau însă dela Moscova. Care român, oricât de comunist ar fi fost el, ar fi putut oare scrie inepții de calibrul celor de mai jos?

„Vestea eliberării Basarabiei de sub jugul boierilor și capitaliștilor români a produs o bucurie de nedescris în rândurile celor ce muncesc din întreaga țară. Era firesc ca muncitorii basarabeni aflați în regat să se retragă la vatra lor, în Basarabia sovietică, unde Armata Roșie a pus capăt jugului greu al imperialiștilor români." (Manifestul Comitetului Central al Partidului Comunist Român elaborat în legătură cu „eliberarea" Basarabiei, în Iulie 1940). Altă mostră: „... Armata sovietică este singuria armată eliberatoare din lume, căci este armata unei țări unde nu există capitaliști și boieri... Eliberarea Basarabiei și Bucovinei de nord să fie semnalul pentru lupta tineretului alături de națiunile asuprite, alături de întregul popor muncitor, pentru eliberarea de sub jugul imperialismului român". (Documente din istoria UTC, București 1958, doc. nr. 74). Așa se scria istoria, dar de-atunci, istoricii reseriști au evoluat, din ordin bine înțeles, trecând succesiv dela eliberarea de sub „jugul imperialiștilor români" la „întelegerea dela 27/28 iunie 1940", apoi la „cererea energică", „la nota ultimativă", pentru a ajunge în cele din urmă la „ultimatum". În vremea din urmă, am făcut și alte descoperiri pe care le relatăm, fără însă a le comenta, deocamdată. Astfel în revista „Magazin istoric", numărul 2 din 1976, a fost publicat un articol cu titlul „Momente din lupta poporului român pentru formarea statului național unitar", articol pe șapte pagini, semnat de Ștefan Pascu, profesor și academician.

Din acest articol rezultă acum că războiul din 1916–1918 n-a mai fost război de cotropire, Domnul Ștefan Pascu scriind la pagina 5: „Intrarea României în război, în luna August 1916 nu cu gânduri de cucerire de teritorii străine ci din dorința **întru totul justă** de întregire națională și statală."

Cât privește Sfatul Țării, tot Domnia Sa scrie în aceiași pagină: „... în Basarabia au fost mișcări de mase **conștiente** care cereau alipirea la România... Suntem români – scria Cuvânt moldovenesc, din 6 Iunie 1917". La pagina 6, Domnul Ștefan Pascu este și mai categoric:

„... la începutul lunii August 1917, a avut loc recunoașterea oficială, de fapt, a autonomiei provinciei dintre Prut și Nistru de către guvernul provizoriu (NN. guvernul rusesc). A fest cel mai important pas spre realizarea scopului final: unirea cu România, așa cum o pretindeau milioanele de români de pretutindeni în diferite prilejuri".

Despre Sfatul Țării, autorul articolului mai scrie, la pagina 7: „La 21 Noiembrie 1917 s'a deschis la Chișinău Sfatul Țării, care reprezenta **întreaga populație a Basarabiei,** a celei majoritare românești și, deopotrivă, a celei mai mari părți a minorităților... Pentru asigurarea liniștei și ordinei, pentru apărarea bunurilor oamenilor, Sfatul Țării a chemat Armata română, **întâmpinată cu mare bucurie de populație,** inclusiv de cea minoritară."

Domnul Ștefan Pascu citează în același articol și ce spunea pe vremea aceea ziarul „Socialismul", organul socialiștilor marxiști care nu pot fi bănuiți că aveau simpatii față de imperialiși, moșieri, capitaliști etc: „Basarabia liberă și independentă în urma revoluției ruse, la care a contribuit cu sânge și cu sacrificarea elementelor tinere **nu va mai primi jug străin** și după cum s'a exprimat dorește alipirea la România".

În concluzie, Domnul Stefan Pascu spune ce au spus toți istoricii și ce știa toată lumea, înainte de înscăunarea la putere a soților Iosif și Liuba Chișinevski și ai a altor Broitmani: „Sfatul Țării, la 9 Aprile 1918, a legitimat dorinta și vointa majorității absolute a populației Basarabiei, proclamând că **în puterea dreptului istoric și dreptului de neam,** be baza principiului ca noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și **pentru totdeauna se unește cu mama sa România".**

Alexandru S. MORARU

PS. În librăriile din Chișinău este expusă însă lucrarea, de vreo 900 pagini, a lui A. M. Lazarev, apărută în editura „Cartea moldovenească", dar scrisă în limba rusă și purtând titlul „Moldavskaya sovetskaya gosudarstvennost I Bessarabskiy vopros" (Statul sovietic moldovenesc și problema basarabeană), lucrare în care sunt atacați toți istoricii români precum și o serie de români din exil. Vom reveni.

Cine aprovizionează piața Moscovei?

La Moscova se poate cumpăra carne de vacă, mai des ca la București, dar 80% din această carne provine din Basarabia. Brânzeturile sosesc pe jumătate din țările baltice și pe jumătate tot din Basarabia. Înafară de șampania fabricată în Crimeea, absolut toate sticlele de vin ce sunt puse în vânzare la Moscova sunt vinuri basarabene. La Chișinău, administrația sovietică a construit în vremea din urmă o gigantică pivniță în care sunt depozitate vinurile produse de vestitele podgorii basarabene. Basarabia le dă moscoviților nu numai de-ale mâncării și băutură, ci îi și îmbracă. Majoritatea textilelor ce se vând la Moscova sunt de proveniență basarabeană. La Chișinău sunt confecționate și rochiile de seară pentru consoartele șefilor comuniști.

Ajutoarele pentru STINDARDUL
se pot trimite la:
a) KREIS- und STADTSPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK-WEST
Konto 875 6744
808 Fürstenfeldbruck
Postfach 20, RFG
b) CCP-PARIS – 12 243 35
Mme F. Gallet- pour STINDARDUL
1, Square des Aliscamps
F.75016-PARIS
c) sau sub formă de cec internațional
direct la adresa redacției.

Adevărul a ieșit la lumină

Săptămânalul „Volksbote" care apare la München publică, în numărul din 5 martie 1976, o foarte interesantă notă cu privire la centrul de pregătire al teroriștilor iberici, centru care se află la Mănești, la 17 km nord-vest de Târgoviște:

„... în sătucul Mănești se află o tabără de instrucție unde, în cursuri care durează jumătate de an, sunt pregătiți comuniștii spanioli. Aceștia învață aici atât citate din Lenin, cât și cum să se folosească de butelii incendiare și de grenade antitanc. Până acum, peste 400 de spanioli au trecut prin această tabără de instrucție. Recrutările se fac prin **ambasada româna din Paris,** unde întreaga elită a partidului comunist spaniol intră și iese ca la ea acasă.

Tabăra de instrucție dela Mănești este dealtfel prea bine cunoscută și de șeful comuniștilor portughezi, Alvaro Cunhal, precum și de alți militanți ai partidului comunist din Portugalia. În definitiv, tabăra aceasta a fost înființată chiar de Cunhal în persoană, după evadarea sa spectaculară din fortăreața portugheză Peniche, în 1960. Elev al lui Cunhal, șeful organizației Frelimo Moise Samora Machel s'a instruit și el timp de doi ani în această tabără. Aici, la Mănești, au fost instruiți teroriștiii din Frelimo, din MPLA și rebelii din Guinea-Bissau. Și tot aici a fost pregătită lovitura de stat împotriva regimului lui Caetano.

Prin intermediul ambasadei române din Paris, tabăra dela Mănești era legată, prin fire conspirative, cu subversiunea roșie din Portugalia. Pentru buna funcționare a legăturilor, **responsabil era profesorul Victor Buescu, chipurile refugiat român, căsătorit cu o portugheză și domiciliat la Lissabona.** Acesta n'a mai apucat însă să-și vadă opera realizată și nici **să primească răsplata dela partidul comunist portughez. Ambasada română din Paris** (NN. cu care Victor Buescu era în permanent contact) a elaborat și planul pentru înscăunerea frontului popular în Portugalia, musafir cel mai des invitat al acestei ambasade fiind un oarecare profesor **Mario Soares, astăzi șef al partidului socialist portughez** (NN. și prieten al altui șef „socialist" care se numește Willy Brandt). Asta e! Victor Buescu, pe care regimul Salazar îl făcuse profesor universitar și cetățean portuglez, **era unul din principalii agenți ai internaționalei comuniste,** după ce ani de-a rândul fusese devotatul lui Carol II și al doamnei Lupescu. Că a lucrat din convingere sau constrâns de soția sa, fanatică stângistă „catolică", este prea puțin important. Important este că Victor Buescu s'a învârtit în toate cercurile exilului românesc, cu deosebire în acelea care erau controlate de răposatul așa zis comitet național care a fericit țara cu 23 august 1944 și exilul cu sfeterisirea fondurilor transferate în străinătate din ordinul Mareșalului Antonescu, cu scopul de a organiza o rezistență activă anticomunistă, nu pentru chiverniseala stâlpilor de cafenea și a altor pretinși exponenți ai „partidelor istorice".

După demascarea postumă a lui Victor Buescu, se pune întrebarea câți alți buești mișună printre noi, patronează cenacluri literare sau încasează salarii grase dela instituțiile unde au reușit să se înfiltreze, cum este „Free Europe" spre exemplu?

Exemplara activitate a unor organizații românești din Canada

Cum se întâmplă foarte des în ultimul timp și în multe țări, 19 refugiați români, a căror familii erau ținute zălog în țară, au demonstrat și au intrat în greva foamei în fața Parlamentului canadian din Ottawa, cerând aplicarea unor angajamente cu caracter internațional. Domnul Toni Lupu, Președintele Comitetului reprezentativ al Societăților Românești din Uniune și Ligă pentru Canada, nu numai că a sprijinit efectiv cererea compatrioților noștri, dar a știut să scoată în evidență **aspectul politic** al acestei acțiuni, ducerea ei la bun sfârșit revenind Asociației Culturale Române din Hamilton, asociație condusă cu pricepere de d. Gheorghe Bălașu și de inimoșii săi colaboratori. Reportajele apărute în 5 mari cotidiane din Ottawa și din Toronto au avut darul să provoace mare interes, atât de mare interes încât toată chestiunea a venit în dezbaterea Parlamentului canadian, interpelatorilor răspunzând ministrul de externe al Canadei în persoană. Cu această ocazie au fost demascați niște diplomați reseriști care au încercat **să recruteze pentru spionaj** pe doi din cei care declaraseră greva foamei. Propunere foarte clară, dar făcută fiecăruia în parte: **Îți aducem soția și copilul aici, dacă ne dai informații...**" Și despre asta au scris ziarele canadiene.

În legătură cu problema umanitară a reîntregirii familiilor, deputații canadieni au pus în discuție valoarea relativă și scopul adevărat al tratatului dela Helsinki semnat cu ochii închiși de către cei ce pretind a fi apărătorii sfintelor principii de libertate și de respect al drepturilor omului.

Astfel, deputatul Douglas Roche, alesul circumscripției Edmonton, a spus între altele: „Putem oare uita milioanele de europeni care gem sub tăvălugul expansiunii sovietice? **Putem să-i uităm pe cei uciși, torturați în închisorile și lagărele comuniste?** Putem sta nepăsători în fața neîncetatelor violări de drepturi umane de către regimurile totalitare comuniste care, **sub paravanul destinderii,** caută să-și legimiteze acțiunile?... Tratatul dela Helsinki recunoaște starea de fapt în în estul și în centrul Europei, **așa cum a fost stabilită de armatele sovietice, în interesul Uniunii Sovietice. Nu trebue să ascundem faptul că la Helsinki au fost trădate victimele opresiunii...** Tratatul dela Helsinki obligă pe semnatari să respecte libertatea de conștință și credință, să respecte drepturile civile și pe cele politice, tratatul garantează libera circulație a informațiilor, a ideilor și a oamenilor. Ori, absolut nici unul din aceste drepturi nu este respectat de către țările comuniste". În același sens au vorbit și deputații Lloyd R. Crouse (South Shore), Gordon L. Fairweather (Fundy Royal), Leonel Beaudoin (Richmond), Andrew Brewin (Toronto) și Jellinek. Din păcate, până acum n'am putut înregistra asemenea declarații din partea „democraților" din parlamentele europene. Se cuvine deci să fim recunoscători acestor deputați canadieni, după cum recunoscători trebue să fim și activilor conducători ai organizațiilor românești din Canada care, prin viguroasa lor acțiune, au reușit să puna în discuție o problemă de cel mai mare interes.

Apărând acest stindard, apărați tot ce este al vostru

Aceste coloane dedicate acelora cărora le datorăm „reînvierea", dovedesc odată mai mult că soarta „Stindardului" stă în mâinile cititorilor săi și că acel ce are conștiință nu se rușinează de ea.

La data la care am luat inițiativa Apelului, posibilitățile financiare ale ziarului erau nule. Câțiva au pus mână dela mână, pentru a se putea multiplica și expedia respectiva scrisoare-apel. **Rezultatul este apariția numărului de față.**

După totalul angajamentelor sosite, suntem îndreptățiți a crede că și apariția unui următor număr este aproape asigurată.

Deocamdată nu putem spune mai mult, dar rămânem optimiști, fiind încredințați că acest număr, vestitor al unei noi primăveri, va fi un imbold și pentru acei cărora nu le-am trimis scrisoarea-apel.

Celor care au răspuns **„prezent la apel"** le mulțumim din adâncul inimii și îi asigurăm că vom continua, cu aceiași îndărătnică voință de a duce lupta până ce ni se va împlini și nouă destinul.

Mulțumim și aceloa care, prin **„lipsa lor la apel"**, ne-au dat să înțelegem că au „greutăți cu conștiința".

Știm acum precis pe cine și pe câți putem conta.

Stindardul
Èchipa de redacție și Grupul de acțiune

„... Rândurile Dvs m'au lovit ca un fulger din senin. Situația grea care vă copleșise, a fost pentru mine sirena de alarmă. Cuvintele frumoase și sfaturile bune au desigur valoarea lor, dar când fratele în credință e dărâmat de greutatea impasului, atunci elocvent nu este decât actul de solidaritate ... Deplâng doar faptul, că nu pot, după cum vreau ... Răul pare însă în avans, pentrucă mulți au refuzat sau au renunțat să-l mai înfrunte. Intransigența cu care ați luptat o viață întreagă pentru cauza cea bună, m'a mișcat profund. **Iubesc și admir neamul care v'a născut.** Uscăturile din toate pădurile sunt motiv de tristețe dar nu de disperare, fiindcă soarta uscăturilor este decisă: le va mistui focul. Omul de omenie știe că până la urmă va birui binele. Aceasta-i singura lui consolare. Dar până atunci, calea este lungă și grea.

Ultimile două generații de creștini au capitulat în fața sloganului socialist al noului umanism de genză ateistă. Mafia iudeo-masonică a generat, propagat și finanțat această nouă „morală" care, în șase decenii, a devorat o sută de milioane de oameni. Astăzi, două treimi din populația globului gem sub tirania satanei. Morala creștină, aruncată pe maidan de către „creștini", se zbate de ceasul morții, în timp ce pretinsul umanism socialist serbează triumfuri răsunătoare. Omenia, în conținutul ei imanent: iubirea aproapelui, ținerea cuvântului dat, sentimentul de onoare, înclinarea spre jertfă, spiritul de dreptate, mărinimie, modestie și credință în Dumnezeu, a devenit o floare rară' în căutarea ei trebue să urci culmi și piscuri de Ceahlău și de Parâng. Nu degeaba poporul românesc a numit-o „floarea reginei". Indivizi din drojdia societății au ajuns în fruntea popoarelor, datorită apostaților, dezertorilor și pigmeilor din rândurile noastre. Ce va urma, nu este greu de prevăzut ... Decadența totală a moralei publice la scară mondială dovedește că Dumnezeu ne-a întors scârbit spatele. Eu cred în îndurarea lui Dumnezeu, mă întreb însă dacă o mai merităm. Doar suferința celor mulți din spatele cortinei de fer, martirii prigoanei feroce, au atras îndurarea cerească și au obținut amânarea unei pedepse colective de mult scadentă. Zilele ne vor fi numărate, dacă nu vom ști să înlăturăm bairamul de cloacă și să izolăm pe acei care se simt bine oriunde cerințele lor trupești le sunt satisfăcute, pe acei pe care poporul român i-a numit aât de bine „pălămidă țigănească". Pălămida aceasta a năpădit ograda lumii întregi ... Iubite Domnule Emilian, regret că n'am putut lua parte la convocarea Dvs, din cauza lucrărilor de sfârșit de an ... Sunt fericit că apelul Dvs a avut un succes atât de mare ... Vă mulțumesc pentru încrederea ce mi-ați arătat, la fel și pentru fragmentul din textul german al cărții Dvs. Expunerea e convingătoare prin spontaneitatea și sinceritatea ei ... Răspunsul urgent al Senatului american este uimitor și foarte remarcabil, eu însă trebue să-l citez pe Goethe din Faust:

„Die Botschaft hör'ich wohl,
Allein mir fehlt der Glaube".

Cu salutări și iubire frățească sunt al Dvs

O. G. (German din România) Freiburg, RFG

„... Aici, la Frankfurt și la Offenbach, s'au aciuit o serie de agenți și trepăduși de-ai lor, pseudo-refugiați, cavaleri de industrie și alte haimanale care ne-au creiat și ne creiază o atmosferă imposibilă. Totuși suntem destui și din acei care știm pentru ce am venit și pe care puteți conta. Eu unul voi sprijini Stindardul. Acum 5 ani, când mi-a căzut în mână primul exemplar, mi-am dat imediat seama că el exprimă sentimentul unanim al țării subjugate și al acelora care sunt într'adevăr refugiați politici. Am promisiuni din partea mai multor cunoscuți doritori să sprijine și ei ziarul. Nu descurajați, căci nu sunteți singur ..."

D. St. P., Frankfurt/Main, RFG

„... Alăturat a doua rată (Martie) pentru Stindardul nostru. Dumnezeu să vă țină sănătos și cu aceeiași ochi ageri ca să ochiți bine inamicul și din poziția culcat. Mai bun ochitor ca Dumneavoastră — acolo pe prima linie — nu avem. Cu aceleași alese sentimente și cu aceiași credință în românism, încă de pe timpurile dela Mauerkirchen (Mai/Iunie 1945) și din lagărul dela Linz, mereu al Dvs.

R. M. Berwyn, Illinois, USA

„M'ar bucurat mult inițiativa ce ați luat-o în urma întrunirei dela 10 Ianuarie. Eu sunt trup și suflet pentru continuarea Stindardului. Mă bucur că între semnatari văd persoane serioase și cu greutate. Sper că în coloanele „Stindardului" vor fi desbătute idei serioase, constructive pentru asigurarea existenței Neamului, fără părtinire, ieșite din curate inimi românești, fără sloganuri sau idei preconcepute. Aici trimit angajamentul meu semnat, precum și un cec ... Eu încep contribuția dela 1 Ianuarie 1976 ... Îți doresc din suflet noroc, sănătate și entuziasm tineresc pentru cauza românească ...

A. T., Roma, Italia

„... Cu totul hotărît a-mi aduce și eu obolul pentru Stindardul, trimit chiar mâine pe adresa Doamnei Gallet un cec de 100 fr. fr. O sumă de cel puțin 100 fr. voi mai trimite tot către Dna Gallet înainte de 30 iunie ... Am vrut să vă trimit la începutul anului urările mele cele mai bune pentru 76: o fac acum adăugând mărturia marei emoții ce am trăit-o citindu-vă tocmai atunci Les Cavaliers de l'Apocalypse. Frumoasă românească, și care ar merge la inima atâtora dacă ar putea ajunge în țară ... Cu nădejdea că Românii cărora le-ați trimis chemarea vor răspunde neîntârziat și cu o singură inimă".

N. Amiens, Franța

„Chiar astăzi am virat suma de 100,— DM în contul Dvs dela Sparkasse Fürstenfeldbruck. Vă doresc tenacitate și deplină reușit„ în greaua misiune de a salva Stindardul".

T. L., Lauchheim, RFG

„Astăzi v'am expediat 50,— DM mai mult nu-mi permite situația materială. Sufletul e mare, dar mijloacele sunt mici. Toți, dar mai ales acei care și-au creiat o situație bună, trebue să contribue pentru menținerea Stindardului nostru românesc. Pe contribuția mea modestă puteți mereu conta".

A. P., Bruxelles, Belgia

„Mai mulți prieteni, împreuna cu mine, am citit cu emoție cartea ‚Les Cavaliers de l'Apocalypse'. Suntem entuziasmați. Unul din acești prieteni, un francez, care a citit cu pasiune tot ce ați scris, ar fi cel mai fericit om dacă i-ați scrie o dedicație pe exemplarul pe care-l vă voi trimite. La apelul Dvs. voi răspunde deîndată, trimițând un cec lui Florica Gallet ..."

A. C. L., Paris, Franța

„Profit de aceasta ocazie pentru a-ți trimite un cec de una sută mărci; contribuția solicitată pe termen de 5 luni de grupul de acțiune al sprijinitorilor Stindardului. Mă rog la Cel Atotputernic, ca sute, dacă nu mii, de compatrioți din amarul exil, să-ți trimită o contribuție cel puțin egală ..."

S. C., München, RFG

„... În acest noian de abdicări occidentale, în fața cinismului sovietic, scrisoarea Dvoastră m-a îmbărbătat și m-a întărit în convingerea că un cavaler al Apocalipsului, dublat de o piele de drac, nu poate fi răpus și redus la tăcere de forțele întunericului. După cum ați știut să țineți piept și să combateți, cu sabia în dușmani, sunt sigur că veți reuși, cu condeiul Dvoastră fermecat, să treziți din confortul adormitor ceata de exilați dezorientați. Stindardul este un simbol și **un crez al celor ce simt și cred românește** și că oriunde s'ar afla „Românul în veci nu piere!" ... Sunteți victima lui Ostpoltik și sunt încredințat că **suprimarea mijloacelor de existență ale redactorului Stindardului a figurat pe lista concesiunilor ce guvernul Brandt (Bahr etc.) a consimțit să facă la cererea Moscovei. Ați fost sacrificat pe altarul destinderii în sens unic ...** Tot efortul ar trebui concentrat asupra situației din țară și **demascarea activității agenților** care au poluat în jurul nostru aici, indicând și mijloacele de a combate această infecție. Apoi restabilirea adevărului istoric în epoca pe care am trăit-o, fiind ultimii martori oculari care o mai pot face. Să trăiți!"

G. E. H., undeva în Germania

„Răspund la apelul Dumitale nu din prudență cum o vor face mulți, nu din identitate de convingeri, deși în linii mari sunt de acord cu Stindardul, ci, din stimă și simpatie pentru sinceritatea și idealismul Dumitale susținut de o luptă consecventă, asumată cu riscuri. Dumneata convingi cu etica nu cu bâta ca — din păcate — unii români convinși de calitatea superioară a patriotismului lor, unic și intransferibil ..."

A. B. undeva în Germania

„Îmi pare foarte rău că ați trecut și treceți prin așa de mari greutăți. Țin să vă asigur că mă rog Domnului ca să le învingeți ... Iar ca dovadă de solidaritate, cum am făcut-o și în trecut, țin să vă alătur ajutorul meu pentru a asigura apariția Stindardului, pe care-l vreau să continue să rămână sus. Cu doriri de bine, rămân al Dvs devotat în Domnul".

Pr. I. P. East Chicago, USA

„Din fundul inimei sunt bucuros să aduc un modest aport în strădaniile pe care le depuneți a menține cel puțin un organ de presă pentru românii din exil. Sunt încă sub vraja cărții despre călărașii cu schimbul. Este singura mărturie scrisă a epopeei trăită de armata română, de cei 700.000 ostași care au luptat și au înfruntat răutăți de nedescris pentru a menține o țară românească liberă și independentă. Cu toată afecțiunea și camaraderia ..."

G. C., Pretoria, Africa de Sud

„În dorința de a vedea Stindardul mereu înălțat și fâlfâind într'un vânt mai prielnic decât anul trecut, împreună cu un bun român și prieten, V. T., vom căuta să strângem o sumă de bani mai mare dela mai mulți români din Suedia ..."

T. E., Sockholn, Suedia

„Primind azi scrisoarea Dvs și apelul pe care-l faceți la cei cu inimă românească, mă asociez și eu la acțiune cu o modestă contribuție, prin cecul alăturat. Părerea mea este că dacă 60% din adevărații refugiați vor contribui cu sume, fie ele cât de modeste, dar în mod permanent, atunci Stindardul, nu numai că va fi salvat, dar va apare mult mai des. În acțiunea Dvs devotată pentru cauza libertății și a României, eu vă doresc succes și victorie deplină".

R. N. Düsseldorf, RFG

„Chiar azi am trimis contribuția mea pe 2 luni și voi îndemna și pe alții să procedeze la fel. Vă doresc succes și să biruiți toți dușmanii. Să trăiți".

H., Göteborg, Suedia

„Stindardul nu trebue să moară. L-am apreciat întotdeauna și el a adus un folos real exilului în cei 22 de ani de apariție. Fiindcă mi-am concentrat eforturile mai mult cu primirea și plasarea refugiaților aici în America (și vin mereu), nu am avut posibilitatea de-a vă fi de prea mare ajutor, **dar acum trebue să vă susținem.** De aceea, vă trimit, alăturat, un cec de 25 dolari. Sper că veți primi destui bani ca să puteți continua. V-am admirat și vă admir. Continuați și cu Dumnezeu înainte. Cu frățească dragoste".

Pr. V. H. Cleveland, Ohio, USA

„Am expediat azi contribuția de 50 fr. fr. pe lună, pe cinci luni, adică 250 fr. fr. plus o contribuție suplimentară de 50 fr. fr., deci în total 300 fr. fr. pe adresa Dnei F. Gallet. Sper că și alții vor face la fel. Cu deosebită stimă și cele mai frumoase urări pentru Stindardul nostru".

V. A. Montesson, Franța

„Mă grăbesc să răspund la apel, deși viața mea este departe de a fi ușoară. După 15 ani de muncă în Franța ca lucrător electrician, la 15 decembrie am ieșit la pensie. Pensia pe care mi-o dă statul francez este de 550 fr. fr., sumă din care trebue să plătesc chirie, încălzit, masă, îmbrăcăminte etc. Dar la apelul unui camarad care a riscat atâta pentru a face să fluture un stindard ce este al nostru, al tuturor, trebue să răspund. Deci am trimis pentru Dvs Doamnei Gallet 100 franci și luna viitoare voi trimite încă o sută de franci. Sperând că mica mea contribuție vă va ajuta să vă puneți din nou pe picioare, vă îmbrățișez cu drag și vă urez succes. Al vostru, al tuturor celor dela Stindardul".

R. C., Pantin, Franța

„Alăturat: angajamentul semnat. Cu cele mai calde urări de reușită și pentru continuarea apariției Stindardului".

G. C., Paris, Franța

„Am primit scrisoarea-apel și vă răspund imediat, trimițând totdeodată la CCP-Paris o contribuție modestă, care însă — așa sper — se va mări. La uzină, comuniștii și alții vopsiți în roșu mă urmăresc pas cu pas, dar eu nu mă las intimidat de ei. Mai mult ca oricând se cere să stăm uniți și să facem față pericolului. Eu nu vă uit și vă rog să mă considerați și pe mine ca făcând parte din grupul de acțiune al Stindardului".

J. P., Marcoussis, Franța

„Vă mulțumesc pentru considerația cu care m-ați onorat, trimițându-mi scrisoarea referitoare la Stindardul. Într'adevăr el nu trebue să piară. Faptul că n'a apărut timp de 9 luni de zile este o pierdere care se resimte. Este de datoria întregului exil să înțeleagă aceasta și să pună umărul acum, la greu ... Să dea Dumnezeu ca toți frații români care au citit și vor citi această revistă să înțeleagă cât este ea de necesară și să o ajute, fiecare după puteri. Succesul sau eșecul acțiunii de apărare a Stindardului nu se va răsfrânge asupra Dlui Emilian, ci asupra noastră a tuturor, asupra Românimei întregi."

V. B., Sharon, Pa., USA

„Mă grăbesc să vă răspund, asigurându-vă de întregul meu sprijin pentru menținerea în viață a Stindardului. Am dat astăzi dispoziție băncii mele să vă vireze lunar pe contul 8756744 KSK/Fürstenfeldbruck suma de DM 30,— **fără limită de timp ...**

I. R. Heidenheim, RFG

„Am primit apelul grupului de acțiune din 24 Ianuarie 1976 și vă informez că vă voi adresa un cec postal de 100,— fr. pe numele doamnei F. Gallet, o mică piatră pentru Stindardul nostru neînduplecat".

I. P., Grenoble, Franța

„Vă mulțumesc din suflet pentru încrederea care mi-ați acordat-o, promițându-va că voi sta pe câmpul de bătaie până la ultimul. După cum văd, a sosit timpul în care grâul să fie separat de neghină. Sper că vom fi destui încât să putem din nou ridica Stindardul pe culmile pe care a fluturat tot timpul".

C. V. New York, USA

„„... am luat legătura cu încă doi români, M. N. și I. M., dându-le și adeziunile trimise. Deasemenea vă anunț că încă trei vor trimite și ei adeziuni. Înfine, unul va ajuta Stindardul anonim, motivând că nu ar vrea să se expună în fața autorităților americane (înainte de naturalizare). La proximul meu voiaj în Europa îmi voi permite să vă caut la redacție. Până atunci, în cazul când apreciați că mai pot face ceva pentru Stindardul, vă rog să nu ma uitați. Rămân absolut încredințat că Stindardul va supraviețui, iar Dvs, care vă osteniți pentru această minunată publicație, respectuos vă urez noroc și mult succes".

A. B. Chicago, USA

„... am primit apelul pentru asigurarea apariției Stindardului. Alăturat vă reexpediez declarația cerută, împreună cu suma de 100,— DM. Cred că vor ajunge cu bine la destinație. Cu dorința de reușită pentru Stindardul, cu cele mai dragi salutări și urări de bine și cu o caldă îmbrățisare, rămân devotat".

O. B., Roma, Italia

„Salut cu insuflețire inițiativa celor 40 de compatrioți și doresc din toată inima ca apelul lor să aibă mare răsunet și să mobilizeze cât mai multe forțe românești. Deocamdată vă trimit DM 100,—, dar voi continua să vă trimit și alte sume începând din luna Mai 76. Tot înainte, fără frică!"

S. D., München, RFG

„Împărtășim cu toții amărăciunea și revolta Stindardului. Victoriile câștigate de comunism se datoresc în cea mai mare parte drăguțelor „cozi de topor" ce i-le oferă așa zisa lume liberă, „anticomunistă", „creștină" și „democrată". În general, e greu ca o minte sănătoasă să priceapă ceeace se petrece în căpățînele găunoase — ori perverse — a majorității conducătorilor politici actuali ai lumii occidentale când benchetuesc și se pupă cu cei ce le sapă mormântul, lovind și persecutând pe cei care luptă pentru a le salva moșia — și pe ei înșiși — dela prăpădul ce se apropie.

Aici, în America Latină spre exemplu, țări ca Brazilia, Chile, Bolivia și altele, care cu ajutorul lui Dumnezeu — numai cu ajutorul Lui — au reușit, de bine de rău, a domina pericolul mortal comunist, suferă acum — probabil tocmai din acest motiv — cele mai odioase atacuri și lovituri din partea țărilor „surori" din Occident. Cine să mai înteleagă! ... Referitor la declarația alăturată, doresc să mai adaug următoarele: sumele menționate vor fi virate pe contul Stindardului, 8756744 K. S. K.-Fürstenfeldbruck prin ... Cu alese salutări și cu dorinți de bine și de biruință".

N. I. P., Sao Paulo, Brazilia

„Am primit apelul Dvs cu întârziere fiindcă nu mai sunt la vechia adresă. Includ în acest plic un cec pentru Stindardul. Nu este o sumă mare dar o donez din toată inima pentru acest stindard care a făcut lumină și face lumină în actuala confuzie care a cuprins mințile și sufletele oamenilor, încât om cu om nu se mai recunoaște și frate în frate nu mai are încredere. Pe mine nu mă surprinde aceasta pentrucă, în baza unei triste experiențe din țară și care mai este încă foarte vie în mine, am prevăzut această perioadă. Un lucru mai putem face: să ne menținem lucizi în intunerecul confuziei generale ... Tot respectul nostru și cele mai alese sentimente".

V. G., Mc. Keesport, USA

„Din rândurle ce ați binevoit a mi le trimite odată cu apelul grupului de acțiune care solicită ajutor pentru reapariția Stindardului, am înțeles prea bine situația Dvs personală precară, așa cum au reușit să realizeze dușmanii numeroși care s'au infiltrat în Germania de azi. Când regretatul prieten V. Posteucă îmi scria despre greutățile și umilințele la care a fost supus, în ultimii săi doi ani de viață, își exprima revolta și amărăciunea cu hotărîrea de a pleca în Germania, Spania ori în altă țară europeană unde să poată activa liber, în ideile sale. Înfrânt, dar cu o sforțare supremă, continua să scoată „Drum" ... Sărmanul, odihnească-se în pace, la „Vatra Românească", pe care a iubit-o mult, contribuind substanțial și permanent la progresul ei. Răspunzând răvașelor sale, îi spuneam că **Germania nu mai este țara pe care a cunoscut-o cu ani în urmă** și nici Spania nu mai reprezintă forța de rezistență naționalistă și nici climatul antibolșevic cum l-ar fi dorit Posteucă ... Împreună cu camarazii lui ... Posteucă ar fi putut să ducă lupta mai departe și să scoată chiar și „Cuvântul în Exil", dar mă întreb, la fel ca foarte mulți dintre prietenii săi: ce șanse de reușită putea să aibă dacă și Dvs ați primit lovituri crunte, în scopul de a vă slei forța combativă până la disperare, așa cum s'a procedat cu mulți deținuți politici la Aiud, Pitești și în alte temnițe de pe cuprinsul României? **Cine ar fi crezut că în Germania un tratament odios, ca cel care vi s'a aplicat Dvs, ar fi fost posibil?** Și totuși a fost posibil. Înțeleg prea bine imperativul pentru cei rămași fideli crezului naționalist, obligați față de propria lor conștință, să facă eforturi ca STINDARDUL să existe. Regret că posibilitățile mele financiare nu-mi permit a face mai mult, dar pe lângă sumele trimise anterior, adaug și azi un nou cec de 15 dolari. Convins că împreună cu prietenii Dvs

(urmare în pag. 6)

Apărând acest stindard, apărați tot ce este al vostru

(urmare din pag. 5)

vеți reuși să asigurați reapariția STINDARDULUI, vă fac urări de succes și vă trimit salutul meu călduros, salut ce se cuvine a fi dat unui atât de distins compatriot care, cu toate câte a trebuit să îndure, stă încă neînfricat pe baricadele de rezistență anticomunistă".

R. M. Toronto, Canada

„Atâta vreme cât mai avem în piepturile noastre un grăunte de viață cât un bob de muștar să ținem STINDARDUL sus!"

V. L., Dearborn, Mich., USA

„Ca urmare a ultimei Dvs scrisori-apel, pentru contribuție la ziarul Stindardul, alăturat trimit un cec de 25 dolari, ținându-vă totdeodată să vă anunț că voi contribui la intervale potrivite de îndată ce ziarul a reapărut, așa cum vor va face și alți doi prieteni ai mei de aici din Ohio. Puteți deci conta pe noi".

N. N., Parma, Ohio, USA

„M'a ajuns scrisoarea cu trista expunere a suferințelor ce aveți de îndurat și prin aceasta a situației precare în care se află ziarul. Voi multiplica apelul și-l voi distribui celor de aici. Îmi pare rău de tot ce se întâmplă. Din partea mea ajutorul îl veți primi imediat.

Abonat 6531, Caracas, Venezuela

„Am avut ocazia să citesc marea durere ce s'a abătut asupra Dvs, numai prin faptul că țineți STINDARDUL cât mai sus, acest stindard care continuă lupta fraților, camarazilor căzuți pe frontul de răsarit, luptând împotriva dușmanului Nr. 1, împotriva comunismului. Prin aceste rânduri vă transmit salutul meu, rugând pe Atotputernicul să vă țină tare și mare, așa cum ați fost pe front, mereu fără frică, în aceste clipe grele, când Occidentul cedează și trădările curg ... Ca pe frontul de răsărit, pe viscol și sub grindina de foc a tancurilor sovietice, vă salută același ostaș, cu mare dor și dorindu-vă tot binele."

A. P. S., Sao Paulo, Brazilia

„Pe mine puteți mereu conta. Moarte marxismului și acelora care îl sprijină. Mă înscriu cu DM 20,– pe lună. Trăiască revoluția național-europeană. Să trăiți".

N. S. München, RFG

„Alăturat un ajutor de DM 100,– și sper și doresc din tot sufletul să aveți un bun succes în acțiunea Dvs petru desrobirea țării dragi. În ce mă privește, voi fi la datorie ... Cu toată dragostea".

F. N., Baden, Elveția

„Din mica mea pensie, am expediat astăzi 20,– DM pentru Stindardul. Atât cât îmi va fi cu putință, voi contribui din când în când, la susținerea ziarului și prin aceasta la patriotica Dvs acțiune. Luptători au rămas puțini și dușmanii sunt mulți, dar totuși cred că vom putea rezista.

L. B., Lausanne, Elveția

„La apelul Dvs pentru susținerea Stindardului, mă înscriu și eu cu o sumă de 30,– dolari, pe care îi trimit prin cecul alăturat. Cu cele mai bune doriri de bine".

Pr. V. P., Cleveland, Ohio, USA

„Răspund la apel și trimit cecul reprezentând contribuția mea pe două luni. Alăturat și angajamentul semnat. Cu Dumnezeu înainte".

N. O., Chicago, Illionois, USA

„Am slujit 42 de ani în această parohie; în 7 decembrie 1975 m'am retras în pensie, dând patrafirul unui preot-calugar de 32 de ani, căruia îi doresc mai mult succes spiritual decât am avut eu ... Am clădit 3 biserici și am organizat 6 parohii. Am progresat pe teren material, dar nu prea mult pe cel spiritual. Am botezat și cununat două generații. Am ținut școli de catehizare și de limba română, fiind ajutat la aceasta de preoteasă și de cele două fice. Ne întristăm însă la constatarea că 73% din cei trecuți prin școlile noastre au fost pierduți prin căsătorii mixte, cât și de faptul că nici 10% din românii americanii nu frecventează bisericile ortodoxe locale ... În 1964, urmașii lui Cain (vezi Evanghelia dela Ioan 8:31–44) au scos din școlile americane pe Isus și Biblia, punând în locul lor pe Marx, Darwin, Bernard Schaw etc. Aceiași urmași ai lui Cain îi îndeamnă pe Americani să vândă praf de lapte la Indieni și să-i salveze pe Bolșevici, îndopându-i cu cereale. Și tot ei au pus bazele organizației așa ziselor națiuni unite, a căror chartă a fost fabricată de criminalul Alger Hiss, prietenul spionului sovietic Rosenberg. Spioni sovietici au fost făcuți acum în Statele Unite conferențiari la universități, Senatul hotărînd să li se plătească și salarul întreg pe tot timpul cât au stat în închisoare; vorba aceea „Turcu de bate, turcu de judecă!" ... Cine a citit cartea lui Waisberg, tipărită în 1912, își va da seama că acțiunea de distrugere a tineretului, prin pornografie, stupefiante, teorii anarho-marxiste, propagarea terorismului și dansuri obscene, a fost de mult plănuită, în scopul de a imbeciliza masele pentru transformarea lor într'o turmă de sclavi. După ce l-au silit pe Nixon să ia în guvern tot de-ai lor, în mai toate departamentele, când au văzut că acesta nu se mai arăta dispus să le faca jocul, începând chiar să le demascheze intențiile, l-au dat pur și simplu jos, așa cum concediezi rândașul din curte sau fata care curăță cartofi la bucătărie. Am ajuns acum aproape de ceasul când Sanhedrinul va decide care „creștin" să ne tragă funia și care să ne împingă în groapă ... Eu cred totuși că Dumnezeu se va îndura de noi, dacă vom rămâne tari în credință și nu ne vom depărta de Isus ... Vă îmbrățișez cu drag".

Pr. N. M. New Wilmington, Pa., USA

„Primind rândurile ce mi-ați trimis, vă răspund cu micul meu ajutor, pentru ca Stindardul să poată apare din nou și îmi iau obligația că și pe viitor voi face la fel. Sunt sigur că toți acei cărora le-ați scris vor sări și ei ca un singur om, căci nu ne vom lăsa ca agenții și derbedeii care ne-au năpădit să ne și sugrume până la urmă. Eu sunt sărac, Domnule Căpitan, și muncesc cu brațele, dar inima mea bate românește și-mi spune ce am de făcut pentru neam și pentru acei care luptă pentru neam. Domnule Căpitan, trebue să distrugem marxismul inventat de „jupâni" și să deschidem ochii tuturor acelora care încă nu vor să vadă, că toate pătimrile noastre și ale acelora care zac sub jugul bolșevic se datoresc urzelilor și planului de stăpânire mondială ale acelorași jupâni. Cine a trăit atâția ani aici, cum am trăit eu, nu poate să nu-și dea seama de acest adevăr. Eu vă doresc din toată inima multă sănătate și SUS INIMA. Eu am rămas ostaș, Domnule Căpitan și vă salut militărește: Să trăiți!"

P. T., Washington, DC, USA

„Meritul cel mare al Stindardului este că a scos în evidență tot ce ne unește și nu ceeace ne separă și că nu a lăsat să se stingă flacăra recunoștinței ce pâlpâie pe mormintele a peste jumătate de milion de ostași români care, prin faptele lor de arme și prin jertfa lor, au scris cele mai frumoase pagini din istoria campaniei împotriva bolșevismului și cele mai frumoase pagini din istoria noastră națională".

G. M. I., Frankfurt/Main, RFG

„Vă remit alăturat, în cec, modesta sumă **de 1350,– coroane suedeze,** donatorii fiind șapte români din Suedia, printre care mă număr și eu ... Cu urări de sănătate pentru Dumneavoastră, mult succes Stindardului cât și cele mai distanse sentimente din partea românilor donatori din Suedia".

Tr. E. Stockholm, Suedia

NIMICURI SEMNIFICATIVE

Ne bucurăm totdeauna când în presa liberă și obiectivă a occidentului (și bucuria noastră crește amăsurat cu importanța publicației – fapt care explică dece bucuria noastră de data aceasta e așa de mare) sunt amintite așa cum se și cuvine, personalitățile –, de rang european ce ne aparțin. Mărturisim, ne place să vedem valoarea recunoscută, măcar în treacăt, discret, dar totuși.

Și acum să desvăluim motivul real al bucuriei: La rubrica „Informațiuni Tracologice", Domnului I. G. Ch. (?) nu-i scapă faptul (și cui ar putea să-i scape?) așezat cu modestie rafinată în coadă; că la Cenaclul de Cultură Juridică, Tracologie, Literatură și Artă „Titu Maiorescu" din București, (cum am fi putut mai tare înjosi această minte clară care a fost Maiorescu, decât folosindu-i numele pentru un asemenea ghiveci?) „a fost prezent și **CUNOSCUTUL OM DE ȘTIINȚĂ** Acad. Prof. Dr. Const. I. Drăgan".

Era să uităm numele publicației care consemna evenimentul! Iată-l: „Noi Tracii", Buletin Circular Tracologic etc. etc., Director-Fondator (fără Acad.) Prof. Dr. (de data asta) Iosif C. Drăgan. Să nu se creadă cumva că sunt rude; este unul și același Drăgan. Pentru rațiuni „spaniole" a considerat că sună mult mai bine, ca după atâtea titluri de comitete și comiții, nemuritorul nume să înceapă cu „José".

Ce lipsă în galeria lui Caragiale!

Grigore Petrescu.

E. LOZOVAN

Cărțile pe față: contact fără fraternizare

La 8 noembrie 1971, ora 15, l-am întâlnit pe Marin Iliescu, secretarul ambasadei RSR, în curtea Bibliotecii Regale. Copiase niște legi daneze care nu se mai găsesc în comerț. Posibil. Falșii refugiați trimiși în Scandinavia sunt extrem de bine informați de toate cutele legislației. Devin paraziți perfecți dar în același timp se denunță. Îmi vorbește de planul unei co-producții cinematografice româno-daneze, având ca bază jurnalul de călătorie în România al lui H. C. Andersen. Eu: atenție! E un pasaj supărător; Andersen descrie Constanța lăsată în ruine de ocupația rusească. Iliescu: faptul nu ne jenează deloc; dimpotrivă. Concluzia mea: vor face un film pentru export, în care o secvență anti-rusească va servi mitologia „independenței".

Luni 22 noembrie, ora 11 a. m., Iliescu îmi telefonează spunându-mi că se află aici Nicolaie Minei, îl cunosc? – De la „Magazin istoric"? – Exact. Unde și când ne putem vedea? Era în vremea unei furtuni când trenurile erau blocate și anulasem cursurile. Hotărîm miercuri 24 noembrie, în holul universității, ora 17. Eu am fost punctual, ei au întârziat 3 minute.

Îi introduc în biroul profesorilor. Iliescu mă întreabă dacă e **al meu.** Răspund că îl folosesc și alții iar eu vin acolo rar fiindcă țin cursurile într'o anexă nu în clădirea principală.

„Nicolaie Minei" – chel, destul de înalt, în jur de 50 de ani, cu dinți rari și înegriți de tutun. Iliescu – ca de obicei, cu păr creț negroid, puțin cărunt, cu privirea fugind în toate părțile, camuflată cu ochelari de soare ... în bezna iernei nordice!

Minei vrea să se spele pe mâini. Avem un mic cabinet garderobă, doar cu lavabou; poate fi observat din birou. Îmi precizează că dorește un WC. I-l arăt la etajul superior. Ma gândesc: acum pune în funcțiune magnetofonul de buzunar. Revine după 6 minute. Nu s'a auzit „trasul apei" deși WC e deasupra biroului. Îl întreb dacă e rudă cu Mineștii care, la origine, se numeau Minei. Îmi răspunde alături: e rudă cu Ion Manolescu. Râd interior. Mai târziu aveam să fac intenționat o gafă spunând că printre studiile ce am pe șantier este și o tratare psiholingvistică a schimbării numelui. Și l-am citat pe Martin Fierro: **Aquel que su nombre cambia / Tiene culpa de esconder** „Cel care numele și-l schimbă, are o vină de ascuns".

17.15. Începem discutia. La ce lucrez? Spun că sunt pe cale de a reconstrui textul **Bellum dacicum** al lui Traian și corespondența pierdută a lui Ovidiu. Iliescu: dar în definitiv sunteți istoric, lingvist ori filosof? – Sunt în tradiția românească a lui Hasdeu și Pârvan: istoric lucrând cu fapte lingvistice și un om care meditează asupra meseriei sale. Prilej de a-mi exprima scepticismul asupra „istoriei contemporane". **Istoria** există doar în perspectivă, restul e ziaristică. Nu tot ce e cotidian merită să supraviețuiască. Minei pune întrebări despre posibilitățile de cercetare în domeniul scando-român. Îi declar că epoca veche a fost cercetată de mine și nu văd ce s'ar mai putea descoperi. Iliescu are o noutate: notele unui căpitan norvegian din primul război mondial. Îl trimit la semnalările lui Iorga.

Minei se interesează dacă nu am extrase din lucrările mele. Hotărît voiau să aiba ceva **din mâna mea.** În servietă aveam bibliografia mea completă, tocmai fotocopiată. Îi trimit la Biblioteca Academiei de la București, unde se găsesc toate lucrările mele. Morțiș să le dau referințe. Menționez **Zeitschrift für romanische Philologie,** unde se poate vedea ce am făcut pentru cultura românească în acești 20 de ani. Nu pierd ocazia de a menționa faptul că la București numele meu e tabù. Nimeni nu mă citează în lucrările în care mi-e locul. Precizez: nu scriu pentru calmarea vanității ci din bucuria de a crea și a lăsa urma ghiarei mele pe această scoarță terestră. Trecându-mi numele sub tăcere se compromit singuri. Lumea științifică străină, care mă cunoaște, îl condamnă. Dumnezeu și posteritatea mă vor așeza la locul pe care îl merit.

Minei protestează: nu poate fi vorba decât de inimiciții personale, care există în toată lumea. – Chiar și atunci când publicând sumarele revistelor străine la care colaborez săriți numele și contribuția mea? Bâlbâială. Se va repara nedreptatea. Vor publica un articol în „Magazin istoric" despre mine și opera mea. Le dau voie? Miros cursa. Cântăresc cuvintele, vorbesc rar, memorez totul, număr și respirațiile. – Tot ce am scris e în domeniul public, nu am nimic de ascuns ori de retractat. Puteți face trimiteri ca orice om de știință care își cunoaște probitatea meseriei. Dar să fim preciși: **nu doresc ca numele meu să fie pus ca autor în fruntea unor citate extinse.**

Un pas mai departe; ajungem și la problema onorarului. Am poate pe cineva în țară căruia ar putea să-i transmită ceea ce mi se cuvine. – Nu! n'am primit niciodată nimic pentru studiile mele, ba mai mult eu mi-am plătit extrasele și nu înțeleg să fac vreo excepție. Minei insistă: **dar noi avem bani,** revista se vinde în sute de mii de mii de exemplare, e dreptul dv. La repetatul meu refuz, Minei e leșinat de „frumusețea gestului și a principiilor mele". (În gând: credeți că eu sunt Mircea Eliade, care și-a procopsit familia cu drepturile de autor?) – Și apoi, în țară nu am decât o biată mamă, care trăește ca un câine vagabond, cu viză flotantă, după ce ați ținut-o 3 ani în închisoarea de la Mislea. Iliescu intervine repede: dar de ce nu vine în vizită? – Pentru că nu i-ați dat pașaport. Se scuză pentru că a pus o „întrebare personală". Apoi, se interesează cum stau cu cetățenia și de ce nu mă duc în țară. – Pentru că acolo, din tot trecutul meu sunt doar ruine și morminte. Sunt cetățean danez. – Ați renunțat la cetățenia română? – Nu! a existat o lege în virtutea căreia cei trimiși în străinătate în misiune, rămânând, pierd automat cetățenia română. Deci noua lege a naționalității nu mă privește și nu mi se poate aplica retroactiv după 20 de ani. – Atunci, pentru noi, sunteți Român, noi neavând noțiunea dublei naționalități. – Firește că sunt Român cu sânge vechi, cu rădăcini adânci, nu ca atâția venetici. Iliescu nu pierde firul și detailează condițiile care ar face imposibilă călătoria mea în țară: 1° condamnare, 2° declarație politică împotriva regimului, 3° nerenunțarea la cetățenie. Clocotesc dar răspund liniștit. Minei mă examinează cu atenție; nu mai ia note în carnetul albastru. – Condamnare penală n'am avut căci hoț adolescent n'am fost, nici la casa de corecție n'am stat. În privința declarațiilor politice am și eu ideile mele despre opoziție pe care un om trăind întro țară liberă le poate exprima fără penalizare. Încă o dată, procedura renunțării la cetățenie nu mă vizează deloc.

Iliescu prăsește subiectul și vine cu propunerea ca să țin o conferință la societatea „Danemarca-România" (cripto-comunistă), und aș putea vorbi despre **orice** vreau și **cum** vreau. Eu, tăios: pentru că ați ridicat aceasta chestiune, domnule Iliescu, să dăm cărțile pe față. Ne-am întâlnit de câteva ori, totdeauna pe teren strict academic. Nu vă puteți plânge de lipsa mea de tact. Pe conferențiarii veniți de la București i-am primit corect și i-am prezentat ca atare, fără flatări vane dar cu dreptate. Deci: **contact fără fraternizare.** E clar? Rubiconul însă, eu nu-l voi trece niciodată.

La ora 18.05 „ședința" a luat sfârșit. Probabil că și banda minusculului magnetofon se terminase și n'aveau cum s'o schimbe. Crispat, ies ca de la interogator. **Trebuie** să țin minte totul.

În stradă îi conduc pentru a continua discuția pe alt ton. Vorbesc volubil despre chestiunea pseudonimului, menționată mai sus, despre tinerețea care se duce. Il citez pe Maurice Barrès: „il faut quitter d'un pas assuré sa jeunesse et trouver mieux". Minei mă întreabă câți ani am (parcă nu-mi văzuse fișa la ambasadă). Îi răspund franc: 42–21 acasă, 21 în exil. Flatare evidentă: arăt mult mai tânăr. Eu: încerc să mă conserv. Nu beau bere niciodată pentru că produce burtă. Iliescu mulțumeste ironic; tocmai spusese că îi place berea daneză.

Îi acompaniez câteva sute de metri, apoi îi părăsesc în noapte.

EPILOG

Skodsborg, 25 noembrie 1971.

Iubită mamă,

[...]

Ieri m'am întâlnit în biroul meu de la universitate cu secretarul ambasadei române. Corect, distant și academic. M'a întrebat de ce nu vin în țară. I-am spus pentru că din tot trecutul meu n'au rămas decât ruine și morminte și o biată mamă care trăește ca un câine vagabond. Mirat: de ce nu vii în vizită? Răspuns simplu: pentru că nu i-ați dat pașaport. Era cu el și redactorul de la revista „Magazin istoric". Mi-a cerut informații despre legăturile istorice dintre Danemarca și România. L-am trimis la Biblioteca Academiei unde se găsesc toate lucrările mele trecute sub tăcere. Mi-a spus că vrea să publice un articol despre mine. I-am spus ca e liber, lucrările mele fiind tipărite sunt în domeniul public și nu am nimic de ascuns. A ridicat problema onorarului; ar putea să-ți transmită D-tale bani. La care eu am spus categoric nu! Nu am primit de la nimeni niciun ban pentru sutele mele de studii, așa că nu fac nicio excepție. De altfel, D-ta trăești din pensie și din ce pot eu să-ți trimit. **Deci, orice ți s'ar oferi îți interzic să primești un leu.**

Fii înțeleaptă și tare ca totdeauna.

Te îmbrățișez cu dor nespus,

Eugen

București, 12 decembrie 1971

Dragul meu Eugen,

am primit scrisoarea recomandată din 25 noembrie astăzi abea, pe 12 decembrie. Cred că au ținut-o mult la cenzură.

Despre tot ce mi-ai scris ține socoteală că secretarul ambasadei române nu a venit să-ți ia interviu pentru a-ți fi bine ție ori mie ci pentru a fi el bine plătit.

Am plâns, am suferit. Nu regret nimic chiar dacă trăiesc ca un câine cum ai spus, mă simt superioară oamenilor pentrucă nimeni nu va putea îndura suferințele mele. Și nimeni nu se va putea bucura de realizările sale cum mă bucur eu. Fiule! Fii demn! Fii la înălțimea jertfei mele, vlăstar al unei nobile familii. Pan Vena vornic Lozovanul – asta m'a întărit: ascendența care mi-a stat mereu în față. Să nu duci grije că nu mă va invita nimeni să-mi dea onorarul tău. Ei au cui să dea la alte nații, nu nouă Români de viță veche.

București, 17 decembrie 1971

Să nu dormi în noaptea nașterii Domnului, veghează, roagă-te și cere lui Dumnezeu ce crezi că îți este de folos. Și eu voi face la fel. Dumnezeu bunul ne va milui că altă scăpare nu avem decât la Domnul, pentru că ne-au înconjurat valurile vieții ca albinele fagurul.

De ale lumii nu-ți voi scrie nimic de data aceasta. Sunt foarte tulburată sufletește de tot ce scrii că ți s'a întâmplat. De ce ai primit convorbirea? **El** pe noi ne ignorează. Ce mai avem noi cu **el,** care ne chinuim de 21 de ani? Pe mine mă așteaptă sfârșitul, pe tine Dumnezeu știe ce...

Închei de ziua numelui tău; îți doresc sănătate, mult curaj și mângâiere sufletească. Domnul cu noi totdeauna. Te sărută cu dor nespus și cu toată dragostea

Mama

Revolta țăranilor din Teleorman

În ciuda comunicatelor așa zisului **comandament central** pentru coordonarea lucrărilor agricole care mobilizează chipurile „toate forțele existente la sate", în ciuda amenințărilor și a deplasărilor de activiști „la fața locului", în Câmpia Dunării însămânțările de primăvară nu se desfășoară într'un ritm accelerat, cum anunță în fiecare zi pe prima pagină ziarele partidului. Într'o foarte mare regiune din județul Teleorman, adică între Olt și Valea Călmățuiului, **dela Frunzaru și până la Dracea**, țăranii au refuzat să iasă la munca câmpului, după cum în toamna 1975 refuzaseră să iasă la strângerea recoltei, porumbul de pe mii de hectare rămânând neculeș. Mizeria dela sate este de neînchipuit. Exploatați la sânge, obligați să lucreze pe nimic, puși în imposibilitate de a-și hrăni copiii, țăranii teleormăneni au recurs acum la greva brațelor încrucișate, ultimul lor strigăt de disperată revoltă.

Cei foarte puțini vizitatori străini care, prin abatere dela itinerariul prescris, au trecut și prin sate, au povestit îngroziți cele văzute. Fără a ne face iluzii asupra ecoului ce l-ar avea în lumea occidentală, cloroformizată până la inconștiență, strigătul nostru de alarmă nu trebue să înceteze. Îndemnăm toate organizațiile și publicațiile românești din exil să facă cunoscut, în limba țării de azil, acțiunea pe care o întreprind comuniștii pentru a distruge cu desăvârșire țărănimea română, matca neamului românesc, aceasta cu atât mai mult cu cât elemente „progresiste" din exil, au început să proclame în reuniuni deocamdată discrete, dar regizate de forțe oculte și cu participare de infiltrați și de notorii agenți comuniști, cum a fost reuniunea „pariziană" dela München din 27 și 28 martie 1976, că țărănimea constitue un anacronism. Întruniți la hotelul de curve „Arabella", progresiștii în chestiune s'au pronunțat pentru desființarea statului, adică pentru desființarea națiunii, adoptând prin aceasta tezele anarhiștilor, în materie de economie dirijată însă teoriile dumnealor nu s'au deosebit întru nimic de capitalismul de stat al bolșevicilor și de planurile Bilderberghérilor.

Ive

Să facem zid în jurul Bisericii Ortodoxe Române din Paris

Asociația francezilor de origină română (AFDOR), care are un activ președinte în persoana dlui dr. J. Boboc, a adresat o scrisoare tuturor parlamentarilor francezi, scrisoare în care este foarte clar expusă situația Bisericii Ortodoxe Române din rue Jean de Beauvais, combătând pretențiile guvernului dela București, care prin campanii de presă, diverse mașinații și intervenții la forurile superioare franceze, ar dori să intre în stăpânirea sfântului locaș, pentru a-l transforma în centru de propagandă și de subversiune.

Urmând exemplul asociației mai sus amintită, credem că ar fi de dorit ca toate asociațiile și instituțiile românești din exil să trimită moțiuni de solidarizare cu acțiunea de apărare a acestei biserici, acțiune purtată cu eroică hotărîre de către Părintele Vasile Boldeanu, de Asociația pentru practicarea cultului ortodox român și de întreaga obște românească din Franța. Ar fi nimerit ca organizațiile românești din exil să trimită scrisori personalităților care ocupă posturi de răspundere în aparatul de stat al Franței, făcându-se prin aceasta dovada că întreaga suflare românească face zid în jurul acestei biserici **ce aparține exilului românesc încă dela 1853**, ea fiind întemeiată de acei refugiați români pentru care Franța devenise țara lor de azil, după înăbușirea revoluției dela 1848.

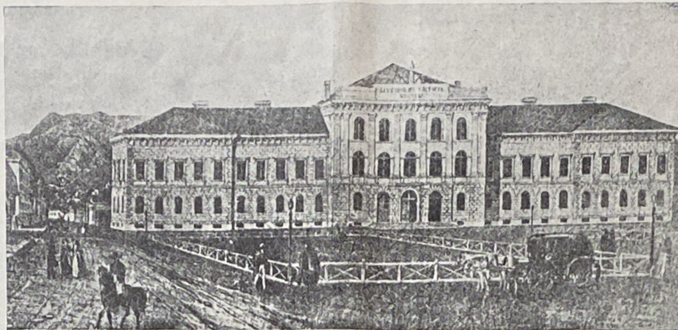
Carnavalul trădătorilor

Dl. Al. Silistreanu ne trimite un lung poem de amplă respirație intitulat „Helsinki 1975 — Carnavalul trădătorilor". Se deschide cu o apostrofă cosmică:

Se'ntind trădările,
pânze de'ntuneric,
păianjeni
grădinile vieții cuprind,
pământul cuprind,
cerul cuprind.
Mor primăverile toate,
Jiuri, Nistruri, Sene
— cum scrie la carte —
mor doinele, poeme;
Odată cu Dunarea noastră
muri și floarea albastră...

Se termină resemnat și curajos:

Pentru Tine, Isuse,
urcăm muntele suferinței
cu fruntea sus;
pentru Tine, Isuse,
înfruntăm vijelii,
crunte prigoane,
purtând mai departe
tricolorul și dorul
dincolo de oceane,
dincolo de mormânt,
pentru Tine, Isuse.

Edificiul „Școalelor naționale centrale" din Brașov, azi Liceul „Andrei Șaguna".
(Stampă executată în 1853 la Viena, după planul lui Ștefan EMILIAN, foarte tânăr arhitect la epoca aceea și care, sub Vodă Cuza, a făcut parte din prima echipă de profesori ai Universității din Iași).

În loc de aniversare!

Liceul „Șaguna" a împlinit 125 de ani

E interesant să trăești poezia unui lucru pe care ai avut ocazia să-l cunoști doar din amintirile aureolate ale altora. Acest fapt se întâmplă acum cu mine, când încerc să vorbesc despre Liceul „Andrei Șaguna" din Brașov. N'am fost șagunist și n'aș avea dreptul să „mă pronunț" despre acest liceu în locul fiilor săi legitimi; dar poate, totuși. Și o să vedeți dece: totuși!

Cu ani în urmă mă găseam la Ocna Sibiului în vacanța mare, liceist trecut proaspăt în cursul superior. Printre alți tineri cu care am făcut cunoștință era și un șagunist, ceva mai mare decât mine. Din primul moment m'a surprins la el faptul că în toiul verii era nedeslipit de chipiu. E adevărat că nu mai văzusem pâna atunci unul asemănător. Forma lui ieșea din rândul celor obișnuite pe la alte licee. Dacă aș vrea să-l descriu sau mai degrabă să-l asemui cu ceva, m'aș gândi la chipiul Domnitorului Carol, așa cum ni-l înfățișează stampele, în timpul războiului din 77... Pe timpul băilor însă și în secolul nostru, șagunistul meu putea fi ușor luat drept portarul de la hotel, cu tot aspectul său imberb. Apoi — și aici apărea gravitatea faptului, era singurul ce nu-și etala „frizura" (mândria liceanului, o știm cu toții) și pe deasupra încălca **uzanța** prin care ori ce elev își manifestă independența și dorința de emancipare, cel puțin în timpul vacanțelor și în preajma fetelor.

Zgândărit de ș a p c ă, am vrut să-i cunosc proprietarul mai de aproape, cu intenția precisă de a-i strecura câteva aluzii pe care desigur le merita, mai ales că pe deasupra avea și aerul unui „tocilar". Șapca și „tocitul" se potriveau de minune împreună.

Dar lucrurile au ieșit pe dos de cum le plănuisem. În loc de a deveni ținta ironiilor, mele pe măsură ce ne cunoșteam mai bine, am fost prins de pasiunea neobișnuită cu care acest elev vorbea de școala lui. Din „ce" și „cum" se învăță acolo n'am aflat nimic și drept să spun nici azi nu m'ar interesa, pentrucă vai de cel ce rămâne cu „Balzac-ul" învățat în liceu. Ceea ce m'a fascinat însă era atmosfera, aroma — de invidiat de către cel ce nu se poate împărtăși din ea în fapt — ce se desprindea din toată „relatarea" lui. Cu toate acestea, la vremea aia nu puteam fi de acord cu „dragostea de școală". Astăzi în perspectiva amintirilor încercate de regret pentru timpul ce nu se mai întoarce, îmi apar altfel lucrurile. Dar atunci nici unul din noi nu avea 50 de ani. Greu să-ți închipui — să crezi, că soldatul în permisie duce dorul cazărmii. Pentru mine era un caz „patologic".

Dar „cazul" s'a repetat; și nu o singură dată... De câte ori aflam că unul e șagunist, reîncepeam investigațiile. Astfel am constatat că, răsturnând legile „pasiunii" pentru școală, șagunistul îndată ce trece de poarta școlii se transformă, prin ceea ce duce cu sufletul său, într'un fervent propagandist (ce păcat că vocabula e compromisă), pentru ceva ce în mintea „sănătoasă" a ori cărui școlar pare sinonim cu oroarea.

Mult mi-am bătut capul să aflu cu „secrete" ascunde această școală. Rămâne un mister ce înconjoară pe șaguniști ca un parfum intim. Din păcate el nu poate fi „citat" în studii sau dări de seamă. Nu-l găsim în programa analitică. E ceva ce nu poate lua ființă nici dela un congres la altul, fie el chiar al partidului (era să spun). Să-l analizeze alții. Eu mă bocur că i-am simțit, cel puți de departe adierea.

*

De atunci am rămas cu un tic. De câte ori întâlnesc un român, ce-mi pare că „a făcut liceul" (nu vreau să fac nici un fel de aluzie), caut prilej să-i pot pune întrebarea: „Nucumvaai fost șagunist?" Dacă-mi răspunde un „Nu" indiferent, conversația urmează normal, pe alte teme. Dacă însă întâmplarea face să dau peste unul care **a fost**, răspunsul său e: „Dar Dumneata?", întovărășit de o licărire în ochi ce așteaptă confirmarea......!?!

Nu știu cum să spun dar, m'aș ruga de șaguniști să-mi permită să mă **simt** și eu un pic... șagunist. Promit să nu uzez de impostură.

Un nešagunist.

AZILUL POLITIC

Un corespondent ne scrie:

„Am văzut în ziarele exilului la Cehi și la Unguri, care pe lângă problemele ideologice, dau o seamă de informații practice din viața de toate zilele a exilatului, precum și o seamă de îndrumări fotositoare în lupta pentru câștigarea bucății de pâine. Am auzit, fără ca să pot face dovada, că refugiații cu bani și cu tupeu, obțin în 7 până la 14 zile, dreptul de azil, iar alții după luni și ani sau la Sfântul-așteaptă. Cunosc refugiați care **nici după 20 de luni nu aveau actele traduse**. Primul ei nici vorbă nu era ca să se pot prezenta în fața comisiei. **Actele lor zăceau uitate în dulapurile oficiului federal din lagărul dela Zirndorf.** Cred că asemenea obiceiuri bizantine au fost aduse la Zirndorf chiar de unii refugiați. Acestea sunt numai o parte din chestiunile pe care prefer să le discut cu Dvs personal..."

Corespondentul nostru are dreptate, chiar și în problema „refugiaților cu bani și cu tupeu" care, după toate probabilitățile sunt tocmai acei ce sunt catapultați în exil, în cadrul unei operații pe termen lung. Cine oare vine în refugiu cu bani? Trebue deasemenea să-i mulțumim corespondentului pentru că ne atrage atenția asupra faptului că refugiațiloor care sosesc în Germania nu li se dau, din partea românească, destule îndrumări cu privire la procedura obținerii azilului politic, a drepturilor pe care le capătă odată cu acest azil politic, precum și unde și cui să se adreseze pentru a fi plasat la lucru.

Cum este foarte puțin probabil că unul nou refugiat să-i cadă în mână ziarul nostru a doua zi după ce acesta a sosit în Germania, primele îndrumări îi pot fi date de către oricare dintre noi, aceasta până ce, în înțelegere cu oficiile de asistență, asociațiile existente, preoții și alte persoane cărora le revine sarcina de a se ocupa de refugiați, vom reuși să edităm un fel de îndreptar al refugiatului, anume în limba română, pentrucă în limba germană există de mult.

Important este să i se spună refugiatului din capul locului:

1. Dacă este de origină etnică română, să ceară **imediat** azil politic. Dacă nu posedă documente doveditoare că este de origină germană, să nu se angajeze pe drumul, plin de obstacole dealtfel, al recunoașterii sale ca german. Respectivul, dacă are noroc, dacă este recomandat de firme sau de persoane cu influență, poate deveni cetățean german, chiar dacă nu este recunoscut a fi de origină germană, aceasta după trecerea unui timp căruia **absolut nimeni** nu-i poate determina durata.

2. După ce a cerut azilul politic, chiar la un comisariat de poliție sau la un post de jandarmi (Landpolizei), cel în cauză trebue să insiste să i se facă „protocolul", adică declarația în fața oficiului federal dela Zirndoorf, în care-și motivează cererea de azil. Să nu se lase purtat cu vorba de azi pe mâine, ci să ceară **cu hotărîre** să i se facă acest „protocol", fără nici un fel de amânarea. Este un drept al lui pe care nimeni nu-l poate călca în picioare.

3. Ca motiv al cererii de azil **să nu spună** că a plecat din țară din pricina mizeriei, că era prost plătit, că vrea să-și facă în străinătate o situație mai bună etc. Acestea nu sunt motive pentru obținerea azilului politic, ci cu totul altele: presiuni morale și fizice, primejdia imanentă de a fi arestat, apartenența la o categorie socială care a fost prigonită de comuniști, imposibilitatea în care fost pus de a practica un cult religios etc.

4. Dacă nu a obținut azilul politic în prima instanță, să nu dispereze, întrucît hotărîrea poate fi atacată. Pe tot timpul cât durează procesul, cel în cauză este totuși considerat refugiat politic, sub protecția statului căruia i-a cerut azil.

5. Azilul politic înseamnă asimilarea în drepturi cu cetățeanul german, minus dreptul de vot și acela de a fi ales. Odată obținut, azilul politic trebue și onorat. Dar despre asta vom vorbi într'un număr viitor.

Constatări și propuneri dela un refugiat mai nou

(urmare din pag. 1)

Nimeni dintre noi nu trebue să-i fie teamă de așa zisa mână lungă a călăilor din țară. Dacă le vom tăia „labele" locale, mâna lor lungă nu le va folosi la nimic. Luptăm pentru o cauză dreaptă, libertatea fiind dela Dumnezeu. Prin oricâte încercări vom fi nevoiți să mai trecem, oricâte obstacole am mai avea de întâmpinat, la capătul drumului nostru trebue să fie eliberarea fraților din țară, căci aceasta așteaptă ei dela noi și nu vorbe de clacă lansate pe diferite lungimi de undă. Pentru cei din țară, **noi suntem ultima lor speranță, ultimul lor suport moral și brațul care va trebui să lovească când va suna ceasul.**

În încheere, vreau să mai spun că am fost sfătuit, având în vedere condițiile în care am venit și faptul că o parte din familie a rămas în țară, să scriu pentru moment sub un pseudonim oarecare. Nu pot face acest lucru. În țară am înfruntat toate nenorocirile și pe călăi cu fruntea sus. Nu am fost niciodată pentru jumătăți de măsură. Când îndemni pe alții la luptă hotărîtă, trebue să ai curajul răspunderii și să te prezinți în fața lor fără haină de camuflaj. Din aceste motive și pentru cei ce gândesc la fel cu mine și cu care vreau să iau cât mai repede legătura semnez cu numele meu și-mi dau adresa.

Ing. Nițescu Ionel
5, Avenue Pierre Alleive
F.94.340-JOINVILLE LE PONT
FRANCE

ALEXANDRINA MARCEL FONTAINE

† 30 ianuarie 1976

Cei care ne-au fost străbuni, părinți și îndrumători ne-au statornicit o normă de conduită de la care nu ne putem abate până ce nu ingine ne vom întoarce în pământul din care am fost luați. E just deci ca la căpătâiul Alexandrinei Fontaine să-l pomenim cu egală dragoste și pietate pe cel care ei i-a fost tovarăș de viață, iar nouă dascăl, apărător și ghid — profesorul Marcel Fontaine.

Alexandrina Fontaine s'a născut către începutul acestui secol la Turnu Severin, oraș de geneză, al primei descălecări care a dat stirpei noastre o noimă în lume. Desigur contemplarea ruidin castrul roman al Drobetei a îndrumat-o pe tânăra studentă către filologia clasică. La universitatea din București a urmat cursurile de latină ale lui D. Evoiceanu și a fost colega mezină a lui N. I. Herescu, omul ales a cărui dispariție timpurie ne-a rănit atât de profund.

În anii de după primul război mondial, după marea biruință care ne-a dăruit miracolul atât de scurt al unei țări libere, l-a întâlnit pe Marcel Fontaine. Luptătorul de la Mărășești împătusire uniforma „bleu horizon" și se întorsese la noi cu misiunea universitară. Frumoasa olteancă l-a vrăjit și, prin taina cununiei, l-a legat definitiv de pământul nostru, de visurile și lacrimile lui.

De atunci au stat totdeauna alături, în gând și faptă, mai bine de 30 de ani.

Văd aici în asistență puține din figurile acelora care ne întruneam în casa soților Fontaine. De cei de departe, absenții muți, nu voi vorbi. Numele lor le avem pe buze dar nu le putem rosti. Bariere inumane nu le-au îngăduit să fie de față la această prohodire. Prin noi ei sunt prezenți lângă acest sicriu.

În anii de sălbatecă persecuție a culturii franceze, Institutul din Bd. Dacia și Liceul din Batiște au constituit pentru noi ultimele oaze izbăvitoare. În acele momente soții Fontaine au dat toată măsura devotamentului lor. Izgoniți din țară de prigonitorii noștri, au fost însoțiți de marea noastră afecțiune.

Apoi, casa din 22 avenue Reille Paris XIVe a devenit limanul nostalgiilor noastre. Pe căi diferite, am sosit rând pe rând și am găsit acolo o masă caldă, un zâmbet blând și o cămașe spălată cu gesturi biblice de Alexandrina Fontaine.

Cu altă ocazie am comparat-o cu Ermiona Asachi, soția lui Edgar Quinet, marele tribun al dreptății noastre în secolul trecut. Așa a fost. Nimeni nu va putea vorbi de marea luptă a lui Marcel Fontaine fără a aminti de umbra sfielnică care l-a ocrotit. Acțiunile acestui paladin fără pereche au fost mai energice și mai eficace pentru că alături veghea pururi prezenta lui soție. În amintirea noastră a acelora care am avut privilegiul de a-i cunoaște, nu se cuvine să le separăm efigiile. Chipul lor să rămână săpat într'o singură camee.

O inimă obosită cere odihnă. Într'un cimitir de țară o așteaptă Marcel. Pământul Franței se va așterne ușor pe fruntele oase. Cripta aceea va deveni într'o zi loc de pelerinaj, căci generațiile de mâine vor trebui să aducă omagiul lor de recunoștință unor oameni care pentru cauza lor au dăruit atât de mult.

Dumnezeu s'o odihnească!

E. LOZOVAN

Cuvânt funebru rostit la ceremonia religioasă de la Biserica Ortodoxă Română din Paris, 6 februarie 1976.

Des boxeurs au bras long

Les Roumains de la république « socialiste », dure et pure, ont une fois de plus défrayé la chronique judiciaire des pays scandinaves. Cette fois-ci il ne s'agit plus de James Bond s'intéressant au pétrole norvégien, aux installations militaires suédoises et aux secrets atomiques danois, mais tout bonnement de voleurs à la tire qui, à Aalborg, ont fait main basse de bijoux pour une valeur de 4.000 couronnes danoises. Laissons parler la presse :

Quatre champions roumains qui avaient boxé à Aalborg et Viborg — jeudi 18 et dimanche 20 mars — ont été dévoilés comme voleurs de boutiques à Aalborg, les poches bourrées de bijoux d'une valeur de presque 4.000 couronnes. Les quatre boxeurs ont été arrêtés jeudi après-midi, au moment où ils quittaient avec leur butin le magasin d'un bijoutier, quelques heures avant le match qu'ils devaient soutenir contre l'équipe locale. Ils reçurent la permission de s'en aller à peine une heure avant le match, après qu'ils eurent rendu les objets volés et que les chefs de l'équipe eurent payé les amendes fixées par la police en tant que pénalité. La police danoise aussi bien que les chefs roumains ont étouffé l'affaire et les boxeurs firent leur apparition sur le ring. Mais le choc d'avoir été découverts comme voleurs de boutiques fut peut-être la raison pour laquelle la plupart des boxeurs a déçu le public. Les maîtres tant célébrés ont gagné seulement 2 rencontres sur 10. La police d'Aalbog explique que les Roumains ont échappé seulement avec des amendes parce que chacun avait volé pour moins de 1.000 couronnes. Dans des cas pareils l'infraction est éteinte par voie administrative, avec des amendes. De l'équipe roumaine font partie plusieurs champions nationaux et candidats olympiques. (B. T. Copenhague, 23 mars 1976 p. 3).

Il nous est assez pénible de faire un commentaire là-dessus, car enfin — de quelque bord qu'on se trouve — on ne peut se sentir à l'aise lorsque des compatriotes si peu sportifs se comportent de la sorte ... quand ils n'ont pas de gants.

D'abord on remarquera la mansuétude des autorités danoises. Gageons que le plafond de 1.000 couronnes par tête de pipe a été fixé avec complaisance. Oh ! ces Danois, pince-sans-rire, pourquoi auraient-ils eu un procès sur les bras ? Ils ont renvoyé la balle aux Roumains et la note avec ça, laquelle devra être payée par le club « Farul » de Constanța. Belle pièce d'archive; on doute qu'elle sera encadrée parmi les trophées. Quant à la « morale prolétarienne » et la « pourriture bourgeoise » on en a ici un bel exemple sans fard. Qui pourra dire, comme à l'accoutumée, qu'on a affaire à une « provocation » ?

Mais il y a un autre aspect de cette triste histoire. Ces malheureux champions sont de bêtes de somme, des machines à décocher des médailles et surtout à faire rentrer de la monnaie forte à la Banque de Bucarest. (Marx, où es tu pour réviser ta théorie de la « plus-valuе » ?)

Ces robots sont envoyés à l'étranger avec 10 dollars en poche. Humainement, leur faux pas est presque compréhensible, sinon excusable. Ils ont tous au pays une fiancée, une femme, une amie — plus la meute des camarades-patrons. Comment rentrer les mains vides, car les lauriers et l'argent gagné appartiennent à l'état-manager ? Ultime ressource désespérée reste le vol, car eux ils n'ont pas accès aux magazins des bonzes « en circuit fermé ».

Voilà pourquoi nous pensons que les stigmates doivent être apposés non pas sur le front des quatre deshérités mais sur celui de leurs chefs, lesquels sont « dialectiquement » les véritables coupables.

Nous avons la bouche amère; que nous sommes loin de la sérénité olympique !

LES CAUSES CACHEES DE LA 2ème GUERRE MONDIALE

Les observateurs impartiaux reconnaissent que les maux dont le monde souffre aujourd'hui sont, pour la plupart, les conséquences directes de l'effroyable tuerie de 1939—1945.

Mais peu d'historiens ont examiné toutes les causes du conflit. Les responsabilités de Hitler et de Mussolini sont mises en évidence, mais celles de Staline, par exemple, sont encore peu connues. Pourquoi ?

C'est pour répondre à cette question que **LECTURES FRANCAISES** vient de publier cet ouvrage réunissant les études de Jacques Ploncard d'Assac, Michel de Mauny, Jacques Bordiot, Henry Coston, sur les origines secrètes de la 2ème Guerre mondiale.

Les documents rassemblés dans ces pages sont peu connus, certains sont inédits en France. Ils prouvent que tous les coupables n'ont pas été condamnés par le Tribunal de Nuremberg.

(LECTURES FRANCAISES, 27, Rue de l'Abbé Grégoire — Paris 75006)

Prix: 35 F. (+3 F. de port).

„STINDARDUL"

Anti-Bolshevik Group of Action
808 Fürstenfeldbruck Jägerstr. 17

To: US Congress
The Capitol Washington D. C. 20510
The Senate

Your Excellency:

The foreign policy full of handicaps, carried on for the last 30 years by the USA against its own interests has led to the loss of its international moral reputation and to the dreadful blow against the prestige of the American nation as a defender of freedom. All the material support and the sacrifices of the US soldiers for the liberty of all countries has been in vain, because the American politicians have always stopped any successful action pursued by US generals, who were asked either to cease any action or to act when everything was too late. One has the impression that everything was done deliberately just at the moment when the moral of the respective nation, which had waited for too long the real US support, was declining in the favour of its foe, who had only one aim: **to win.**

From this policy the entire world has witnessed the dismissal of the best and most capable US generals and ministers, personalities who had the small nations in their fight against the Soviet hegemony. But the USA have never learned from previous faults. Today, the American nation lets itself to be put into a hypnotic state by only one word "detente" and ... believes in the sincerity of ignorant politicians of double agents, whilst the Soviets are gaining more and more influence in order to have any US intervention "a priori" defeated or, in case of success somewhere in the world, to have it undermined by politicians who have nothing commonly with the American nation or the Western civilization.

Year after year, the World is witnessing the Soviet gains with each treaty they are masterminding. It is witnessing also how the Soviets are expanding their sphere of influence, building up new bases and mastering new ways of infiltration. — Is it possible that the US Senate doesn't see-or doesn't like to see? — that after each visit paid by the modern Metternich to Moscow for new talks on understanding and approachment, the Soviets, — probably assured or edified about a non-intervention, or the American inertia, are acting swift and drastically, building up new bases and infiltrating everywhere?

The East European, Asians and now the African nations are witnessing, contrary to their wishes, the unpleasant and painful reality of Soviet tanks. We recall East Germany, Poland, Hungary and Czechoslovakia where the Soviet tanks have shattered their dream of freedom, and ... in Asia: Vietnam, Laos and perhaps very soon Thailand. One has to remember that when the "WALL" in Berlin was erected, the US protest resumed to: "— I am a Berliner!" ... Today, backed by their tanks, Soviets installed a pro-Soviet regime in Angola. Somalia and Mozambique are already under their influence. Zambia, Ethiopia, Uganda, Rhodesia ... will follow. Today when the Soviets are present in all international waters, having bases everywhere, the danger for the USA is imminent.

In the moment when the USA will abandon its supremacy as a big power, there will remain only one ... the USSR, and it will be no second one!

Concerning these facts, each sane but terrified person asks himself: — Is so much cowardice possible?

Yours sincerely

President — Dr. I. V. Emilian
Secretary — Cpt. Eng. M. Crutzescu

Münich, Febr. 16th 1976

Les citadelles de la foi

Les leçons du passé sont précieuses pour notre malheur présent et le seront encore plus pour demain. Nous devons en prendre parti et tirer d'utiles lois pour la défense de la cause qui nous anime.

Dans le monde d'aujour'hui, où la barbarie bolchévique règne en maître, il nous appartient à nous, qui voulons défendre le patrimoine sacré de la civilisation chrétienne, de reconstituer partout où cela est possible, des citadelles de la foi. Il faut mettre à l'abri derrière de solides murailles doctrinales, intellectuelles et morales, le dépôt de la foi de nos pères. Selon les principes qui ont guidé la construction des citadelles du Moyen Age, lorsque la barbarie eut recouvert de son anarchie l'Empire Romain, retenons la complémentarité des ouvrages de défense, leur autonomie, mais aussi leur participation à la stratégie unique de la cause. Créons un peu partout des citadelles traditionalistes pour la sauvegarde de ceux qui voudront y entrer, pour la préservation de la foi des enfants et de la jeunesse, pour la formation d'une élite missionnaire. De cette ligne de citadelles, que l'internationalisme marxiste devra attaquer une par une, et qui seront complémentaires les unes aux autres, **repartira la Contrerévolution Nationale qui libérera la terre roumaine du joug qui l'asservit et sauvera la société occidentale qui roule à l'abime.**

Aussi vite que possible, mais aussi lentement que nécessaire, la citadelle sur laquelle flotte STINDARDUL devra unir ses forces à d'autres existant en Allemagne, en France et ailleurs. Contre ces citadelles, l'hydre bolchévique se cassera les dents. Malgré les coups qui vont encore s'abattre, les épreuves, l'apostasie des uns et la trahison des autres, l'avenir nous appartient, car notre honneur s'appelle fidélité.

L'Occident est assiégé, l'ennemi a dans la place des complicités profondes et les gouvernements sont en grande partie impuissants ou complices. Il convient de les dénoncer. La formation des élites contre-révolutionnaires est une question de survie. Elles seront armées pour agir — et pour vaincre — **car les temps de la violence, du corps à corps final, approchent à grands pas.** Chacun devra un jour défendre son honneur de patriote, sa liberté et son patrimoine, si ce n'est sa vie; il vaut mieux le savoir plus tôt que trop tard. Faire comprendre tout cela, c'est la raison d'être de STINDARDUL.

Yves d'Aix

JOHN SPARKMAN, ALA., CHAIRMAN

MIKE MANSFIELD, MONT.
FRANK CHURCH, IDAHO
STUART SYMINGTON, MO.
CLAIBORNE PELL, R.I.
GALE W. MC GEE, WYO.
GEORGE MC GOVERN, S. DAK.
HUBERT H. HUMPHREY, MINN.
DICK CLARK, IOWA
JOSEPH R. BIDEN, JR., DEL.

CLIFFORD P. CASE, N.J.
JACOB K. JAVITS, N.Y.
HUGH SCOTT, PA.
JAMES B. PEARSON, KANS.
CHARLES H. PERCY, ILL.
ROBERT P. GRIFFIN, MICH.

PAT M. HOLT, CHIEF OF STAFF
ARTHUR M. KUHL, CHIEF CLERK

United States Senate
COMMITTEE ON FOREIGN RELATIONS
WASHINGTON, D.C. 20510

March 3, 1976

Dr. I. V. Emilian
808 Furstenfeldbruck
Jagerstr. 17
Munich, West Germany

Dear Dr. Emilian:

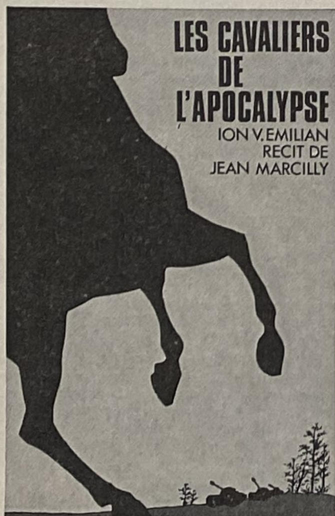
Thank you for your recent communication regarding American foreign policy and the dangers of detente.

We in Washington appreciate that this nation has strong staunch friends overseas who are willing to take the time to write and to share their views with us.

Sincerely,

John Sparkman
John Sparkman
Chairman

The above memorandum was not sent in vain. It had the chance of catching the attention of the right honorable addressees, who wrote us the following letter. It shows that we are neither fools nor alone in our way of thinking. We do belive that a healthy, clean America exists and it is that one we go on trusting in.

Éditions de la pensée moderne
98, rue de Vaugirard, F.75006-Paris

LES CAMPS DE TRAVAIL EN U.R.S.S.

Vient de paraître dans les **EDITIONS des CATACOMBES** — la première maison d'édition pour l'Eglise du Silence — un ouvrage documentaire tout à fait exceptionnel :

LES CAMPS DE TRAVAIL EN U.R.S.S.

Il s'agit du témoignage d'Abraham CHIFRINE devant le Sous-comité d'enquête du Conseil de la Magistrature du Sénat des Etats-Unis (1—2 février 1973).

Grâce à cette terrifiante déposition, « nous pénétrons — écrit M. Sergiu Grossu dans l'avant-propos de l'ouvrage — dans les prisons de Moscou, dans les camps de transit et leurs cellules spéciales ... On apprend, de la sorte, du travail forcé, de l'alimentation insuffisante, des camps spéciaux pour les enfants et les femmes, du châtiment des parents des prisonniers, du jugement et de l'emprisonnement des communistes, fussent-ils même héros de la deuxième guerre mondiale, des morts parsemés sur les étendues glaciales de la Sibérie artique ».

S'adressant au monde libre, à travers les membres du Conseil de la Magistrature, Chifrine s'explique : « Je veux vous rappeler notre responsabilité à l'égard des opprimés. Ils ont besoin de notre aide. Comment pouvons-nous les aider ? De deux façons : d'abord, en faisant connaître les faits, puis en exprimant notre **indignation. En les aidant, nous nous aiderons nous mêmes ! »**

Réquisitoire et avertissement, ce livre, qui dénonce **« les camps de travail en U.R.S.S. »**, nous attire l'attention, par la voix pathétique du sénateur Edward G. Gurney, que « alors que les camps de concentration ont disparu en Allemagne depuis la guerre, le même système brutal d'emprisonnement de citoyens soviétiques dans des camps de concentration **est toujours florissant en Russie ».**

173 pages (avec 4 cartes dessinées par Abraham Chifrine) : 14F (16,20F franco de port).

Le livre peut être demandé aux EDITIONS DES CATACOMBES, B.P. 79
92405 COURBEVOIE / France
C.C.P. 1206-29 Paris, au nom de M. Sergiu GROSSU.

„Que les Anges et les Archanges protègent les combattants de STINDARDUL en 1976, et toujours, et partout.
V. G .Paris"

Die Standarte

Stefan YOWEV

BETRUG UND SELBSTBETRUG

Die Détente als die wirksamste Waffe der kommunistischen psychologischen Kriegführung

Ein Spezifikum der kommunistischen Politik ist ihre **Totalität:** Eine jede Aktion der kommunistischen Mächte — auf welchem Gebiet auch immer — ist einem einzigen obersten Ziel untergeordnet: der **Gewinnung des internationalen Klassenkampfes,** d.h. der völligen Unterwerfung oder Vernichtung der freien Staaten.

Daraus ist ein zwingender Schluß zu ziehen: Alles, was die regierenden kommunistischen Parteien der Freien Welt vorschlagen, ist von den westlichen Politikern unbesehen abzulehnen, wollen sie nicht Totengräber der eigenen Völker werden.

Zwar ist diese elementare Tatsache die einzig unbestrittene ostpolitische Realität, doch erscheint sie den westlichen Politikern, die gewöhnt sind, das kommunistische Problem „differenziert" zu betrachten und zu interpretieren, zu vereinfacht. Diesen superintelektuellen „Differenzierern" schrieb der wohl bedeutendste Staatsmann der Nachkriegszeit, Adenauer, ins Stammbuch: „Man muß die Dinge auch so tief sehen, daß sie **einfach** sind. Wenn man nur an der Oberfläche der Dinge bleibt, sind sie nicht einfach, aber wenn man in die Tiefe sieht, dann sieht man die **Wirklichkeit,** und das Wirkliche ist immer **einfach."** Die verschlungenen Gedankengänge von George Kennan, Walt Rostow, Henry A. Kissinger sind alles andere als einfach. Was Wunder, daß sie für die Wirklichkeit blind sind?

*

Der Daseinssinn der messianischen kommunistischen Bewegung ist die restlose Vernichtung der freien Gesellschaft. Wenn demnach die kommunistischen Politiker für die Détente eintreten und dafür plädieren, das ihre Erfolge irreversibel gemacht werden, dann können — soweit man logisch zu denken vermag — die Endziele der Entspannungspolitik nicht zugleich von Nutzen für die Sache der Weltrevolution und für die Opfer des weltrevolutionären Imperialismus sein.

Nach parteiamtlicher Sprachregelung des Ostens ist die Koexistenz- und Entspannungspolitik die „zeitgemässe Form des internationalen Klassenkampfes". Der Sinn des Klassenkampfes ist bekannt: Er wird nach den Leninschen Grundsätzen — Wer-wen? (wer wird wen vernichten?) geführt. Die Détente kann nichts anderes bezwekken als die Vernichtung der Freien Welt.

Die Détente ist mit der tragenden Idee des Marxismus-Leninismus absolut unvereinbar. Und dennoch ist die Entspannung die Heilige Kuh nicht nur der Kommunisten, was verständlich ist, sondern auch der präsumptiven Opfer dieser Politik, der freien Staaten.

*

Schon aus der Sicht der **Biologie** ist die Détente ein Weg zum schrittweisen Selbstmord für jeden freien Staat.

Aus der Verhaltensforschung ist bekannt, daß jedes Lebewesen im ständigen Wechsel zwischen Spannung und Entspannung lebt. Sobald eine Gefahr auftaucht, tritt ein ganzer Mechanismus der Spannung in Aktion: innersekretorische Ausscheidungen in die Blutbahn bewirken eine höchstmögliche Anspannung der Muskeln und aller Abwehrkräfte, die Gestalt wird grösser und bereit für den Kampf. Schwindet die Gefahr tritt allmählich eine Entspannung ein, die Zufuhr etwa von Adrenalin wird gebremst, die Muskeln erschlaffen, die Gestalt fällt in ihre normale Größe zurück. Ins Politische übertragen, bedeutet die Entspannung, daß **keine Gefahr in Sicht ist.**

Die Fakten manifestieren jedoch, daß die kommunistischen Mächte noch nie so stark aufgerüstet haben wie gerade in der sogennanten Entspannungsära — seit 1955 bis heute —; die Sowjets sind dabei, mit freundlicher Mitwirkung des Entspannungsapostels Kissinger, die USA in der strategischen Rüstung (Nuklear- und Raketenwaffen) zu überholen; sie bauen, obwohl sie eine typische Landmacht sind, die grösste und modernste Kriegsmarine auf, die nur aggressiven Zielen dienen kann; und vor allem hat die Détente-Propaganda die freien Völker moralisch entwaffnet. In einem Augenblick, da die kommunistische Bedrohung die grösste ist seit 1917, erweckt die Détente den Eindruck bei den präsumptiven Opfern des weltrevolutionären Imperialismus, dass überhaupt keine kommunistische Bedrohung besteht. Schon 1947 warnte der grosse Europäer Alcide de Gasperi: Sobald wir die kommunistische Gefahr nicht sehen, sind wir verloren!

Kann man zweifeln, daß dieses Stadium 1976 bereits eingetreten ist?

*

Ihren größten Erfolg verzeichnete die kommunistische psychologische Kriegführung, als es ihr gelang, den Menschen der Freien Welt zu suggerieren, es existiere angeblich keine Alternative zur Détente als den Dritten Weltkrieg. So verteidigte der Hohepriester der Entspannung, Henry A. Kissinger, in seiner prätentiösen „Deklaration vor dem außenpolitischen Senatsausschuß vom 19. September 1974", etikettiert als „Entspannungsdoktrin der USA", die Détente als die einzige Möglichkeit, **den Ausbruch eines Dritten Weltkrieges zu verhindern.**

Wir werden in diesem Falle mit dem spektakulärsten Betrug derGeschichte konfrontiert:

Der Dritte Weltkrieg wird nicht durch eine einseitige Détente, sondern allein vom Kräftegleichgewicht zwischen Ost und West verhindert. Da aber die Entspannung, die nur die freien Völker demobilisiert, das Kräfte-Gleichgewicht zuungunsten des Westens verlagert, schafft sie nicht Frieden, sondern Unfrieden, nicht Sicherheit, sondern Unsicherheit. Sie erreicht das Gegenteil von dem, das sie zu erreichen vorgibt.

Kein Geringerer als der Verteidigungsminister der UdSSR, Marschall Gretschko, Politbüro-Mitglied, bestätigte diesen Tatbestand:

> „Das auf dem 24. Parteitag der KPdSU beschlossene Friedensprogramm hat einen großen Einfluß auf die internationale Lage ausgeübt. Diese Erfolge sind durch die **Veränderung des politisch-militärischen Kräfte-Verhältnisses** erreicht worden". (Gretschko, auf einer Tagung der Politoffiziere in Moskau, laut Berichten der sowjetischen Presse vom 29. 1. 1975)

Ist es Infamie oder politischer Unverstand, der die Freie Welt in eine falsche Alternative hineinmanövriert: Eine nukleare Apokalypse oder einseitige selbstmörderische Entspannung, gleichbedeutend mit einer schrittweisen kampflosen Kapitulation?

Wenn die Staatsmänner der Freien Welt niemals aus freien Stücken den Dritten Weltkrieg vom Zaune brechen und die ganze Menschheit in den Abgrund reißen werden, so ist mit noch größerer Sicherheit damit zu rechnen, dass die Führer der kommunistischen Weltbewegung eine noch grössere Furcht vor einem neuen Weltkrieg haben als die westlichen Politiker.

Der kommunistische Totalitarismus hält sich an der Macht nur dank einem perfektionierten Apparat des Terrors und der totalen Überwachung eines jeden Bürgers in ihrem Machtbereich. Ein globaler Krieg würde sich im Gegensatz zu allen bisherigen Kriegen der Geschichte nicht an einer Front abspielen, sondern im Zeitalter der Interkontinentalraketen das gesamte Territorium der kriegführenden Staaten erfassen und den ganzen ausgeklügelten Machtapparat der kommunistischen Diktatur aus den Angeln heben. Ein Dritter Weltkrieg würde den Kommunismus als System endgültig zu Grabe tragen. Die kommunistischen Führungen rechnen aber damit, dass der „dekadente" und „historisch überlebte" „Kapitalismus" kampflos kapitulieren würde. Der Weg dazu führt über die Détente.

Aus Angst vor einer imaginären Gefahr — eines Dritten Weltkrieges, mittels einer falschen Alternative: Détente oder Untergang, bereiten die Entspannungsfanatiker im Westen den Untergang ihrer eigenen Völker vor.

*

Zur Weltliga der Entspannungsbefürworter gehören mehrere Kategorien von Zeitgenossen, die zum Teil aus verschiedenen politischen Lagern kommen. Eines ist ihnen allen gemeinsam — ob bewußt oder unbewußt — sind sie Todfeinde der Freiheit. Zu ihnen gehören:

- Kommunisten aller Schattierungen;
- Anhänger der verdeckten und der offenen Fünften Kolonne im Westen;
- Sogenannte Progressisten in den freien Staaten, die im guten Glauben, dem Weltfrieden zu dienen, in Wirklichkeit aber der radikalsten und grössten Militärmaschine der Geschichte dienen;

Die womöglich kläglichste Rolle spielen konservative Kreise, die aufrichtige Gegner der kommunistischen Diktatur sind, aber, durch die falsche Alternative — Détente oder nuklearer Untergang — in eine Sackgasse hineinmanövriert, zwar vor einer „Entspannungseuphorie" eindringlich warnen, aber dafür für eine **„echte"** und „ausgewogene Entspannung" eintreten. Zu diesen gefährlichsten Illusionspolitikern — gefährlich weil sie die Standfestigkeit der besten Verteidiger der Freiheit untergraben, zählen beispielsweise Christdemokraten, Konservative etc. Selbst ein Warner und Mahner wie Alexander Solschenizyn gesellte sich zu diesen Opfern der Selbsttäuschung, als er in seiner berühmten Rede vom 30. Juni 1975 in Washington davon sprach, daß die Menschheit die Entspannung „wie die Luft zum Atmen brauche", aber es müsse eben eine „echte" Entspannung sein.

Es gibt keine „echte" Entspannung, es gibt nur eine selbstmörderische Entspannung.

Solange der Kommunismus als organisierte Macht existiert, **muß** er Spannung erzeugen. Sonst ist es kein Kommunismus.

Eine wirkliche Entspannung wird erst dann einkehren, wenn die kommunistische Bedrohung endgültig aus der Welt geschafft ist, und nicht mehr besteht. Mit anderen Worten, von einer echten Entspannung kann nur dann die Rede sein, wenn entweder der kommunistische Totalitarismus oder die menschliche Freiheit ausgelöscht worden sind.

*

Es **gibt** wohl eine Alternative zur Détente ausser dem Dritten Weltkrieg:

Da die kommunistischen Mächte niemals einen neuen Weltkrieg auf sich nehmen können und alles, was in ihren Kräften steht, tun werden, um den Ausbruch eines großen Ost-West-Krieges zu verhindern, kann die Freie Welt ohne vor der Furcht vor einer imaginären Gefahr gelähmt zu sein, zu einer **nichtmilitärischen Offensive** mit dem klaren Ziel, den Weltkommunismus nicht nur zu bekämpfen, sondern zu **beseitigen,** übergehen.

Die Alternative zur selbstmörderischen Détente ist die **umfassende Begegnung der weltrevolutionären Herausforderung auf allen** Ebenen der Ost-West-Beziehungen, der politischen, ökonomischen, psychologischen, subversiven etc.

In einem einzigen Punkt kann man den Marxisten-Leninisten Recht geben: der überzivilisierte Westen ist dekadent. Was ist Dekadenz? Die Unfähigkeit eines Lebewesens, sich im Lebenskampf zu behaupten. Die Détente beweist besser als alles andere, dass der Westen verweichlicht und unfähig ist, sich selbst gegen ein System, das auf der ganzen Linie versagt hat, das bankrott und von der eigenen Bevölkerung angefeindet wird, zu behaupten.

Die Politiker der Freien Welt tun alles, um ihrem erklärten Todfeind, dem kommunistischen Totalitarismus, zu helfen, ihm in seiner Zielsetzung, die Freiheit im globalen Maßstabe zu Grabe zu tragen, zur Seite zu stehen. Gleichzeitig unterlassen die westlichen Politiker nichts, um ihre besten, mächtigsten, unerlässlichsten Bundesgenossen, die versklavten Menschen, sich zu Feinden zu machen, indem sie ihren Unterdrückern jede nur erdenkliche Hilfe gewähren.

Wenn trotz dieser koordinierten Bemühungen von Kommunisten und Nichtkommunisten, von finsteren Kräften in Ost und West, die ganze Menschheit der furchtbarsten Tyrannei, die jemals in der Geschichte existierte, auszuliefern, das bankrotte kommunistische Weltsystem vom Erdboden weggewischt wird, so würde dies einzig und allein das Werk der versklavten Nationen sein. Die unterdrückten Menschen — hunderte von Millionen zwischen der Elbe und dem Chinesischen Meer — brauchen nicht nur keine Befreiung vom Westen zu erwarten. Sie werden vollauf zufrieden sein, wenn die Freie Welt den kommunistischen Tyrannen wenigstens nicht mehr hilft. Die unterjochten Völker werden vielmehr nicht nur sich selbst befreien, sondern auch den Westen vor dem sicheren Untergang retten. Dies ist ihr welthistorischer Auftrag.

Im Rahmen der Entspannung und der Öffnung nach Osten, sollte, auf dem Wege zu einer Volksfrontregierung, auch „Stindardul" zur Strecke gebracht werden, indem dem Herausgeber der Zeitung, auf Anweisung Horst Ehmkes und seiner gleichgesinnten Genossen, die Tag für Tag Vollstrecker sowjetischer Wünsche sind, jede Existenzmöglichkeit entzogen wurde, weil dieser Herausgeber 14 Jahre lang treu, unermüdlich und unzählige Risiken auf sich nehmend, für die Sicherheit und das Wohlwollen der Bundesrepublik gearbeitet hat, genau wie er während des Krieges bis zum Schluß an der Seite Deutschlands kämpfte.

Herr Horst Ehmke und seine roten Freunde und Auftraggeber haben nicht damit gerechnet, daß hunderte und tausende von Exilrumänen aus aller Welt ihre Solidarität mit Dr. I. V. Emilian bekunden würden.

Dank ihrer Opferbereitschaft und materiellen Unterstützung wird „Stindardul" wieder erscheinen. Heute appellieren wir auch an diejenigen Deutschen, die nicht „lieber rot als tot" sein wollen, uns zu unterstützen, da unser Freiheitskampf auch dem deutschen Volke zu gute kommt.

Spenden für „Stindardul" an:

a) Kreis- und Stadt-Sparkasse Fürstenfeldbruck-West Konto Nr.: 875 6744 8080 Fürstenfeldbruck, Postfach 20

b) CCP-PARIS — 12 243 35 Mme F. Gallet — pour Stindardul 1, Square des Aliscamps, F. 75016-PARIS

c) oder direkt an die Redaktion: Jägerstraße 17 8080 Fürstenfeldbruck

UNS WIRD KEINER UNTERKRIEGEN

Familienzusammenführung, wenn ...

Die kanadischen Zeitungen „The Globe and Mail" (Toronto), „The Citizen" (Ottawa) und „The Ottawa Journal" haben, in ihren Ausgaben vom 3. Dezember 1975, ausführlich berichtet, wie zwei rumänische Flüchtlinge, die in den Hungerstreik getreten waren, um die Ausreise ihrer Frauen und Kinder aus Rumänien zu erzwingen, vom rumänisch-kommunistischen Konsulat in Toronto zur Spionagetätigkeit aufgefordert worden sind.

Es handelt sich um David Pompiliu und Alexandru Sandu, beide wohnhaft in Toronto, die nach dem Hungerstreik ins Konsulat bestellt und denen einzeln mitgeteilt wurde:

„Sie müßen ruhig bleiben, denn wir sind bereit ihre Frau und ihr Kind herauszulassen, **wenn sie sich verpflichten, uns informationen über gewisse industrielle Anlagen und über gewisse rumänische Emigranten zu liefern."**

Die beiden haben es abgelehnt und die kanadischen Behörden verständigt. Der Fall kam im kanadischen Parlament zur Debatte, wo die Abgeordneten Douglas Roche, Lloyd R. Crouse, Jellinek und andere, entsprechende Massnahmen gegen die Machenschaften kommunistischer Diplomaten verlangten.

Bei dieser Gelegenheit erwähnten die Parlamentarier die Existenz einer Organisation in Montréal, die mit der kommunistischen Regierung in Bukarest in Verbindung steht und die für ein Ausreisevisum 5.000 Dollar pro Person verlangt.

Es versteht sich von selbst, dass solche Methoden, also Anwerbung für Spionage und Familienzusammenführung gegen Zahlung einer beträchtlichen Summe, von den rumänischen Kommunisten überall praktiziert werden, besonders in der Bundesrepublik Deutschland, in Frankreich und in Belgien.

Marxistischer Humanismus?

Um die ständigen Rückzüge der Verzichtspolitiker zu rechtfertigen und um die drohende Gefahr des Welkommunismus zu bagatellisieren, sogar zu verneinen, sind die sogenannten Politologen, Fernsehkommentatoren und andere Meinungsmacher, sich auf die taktischen Züge mancher westeuropäischen Bolschewistenführer stützend, einfrig bestrebt einen Kommunismus mit menschlichem Antlitz zu präsentieren, der tolerant und in Zusammenarbeit mit „anderen demokratischen Kräften" die marxistische Lehre, in ihrer ursprünglichen Form, praktizieren wird.

In diesem Zusammenhang brachte die sehr seriöse und keinesweg als „rechts-radikal" geltende mexikanische Zeitschrift „Replica" (Av. Los Américas, No. 132, Guadalajara, Mexico) einen sehr dokumentierten Artikel, aus welchem wir hier, aus Platzmangel, nur eine Zusammenfassung bringen.

Seit 6 Jahrzehnten sind wir Zeugen der Greueltaten, die von dem marxistisch-leninistischen Kommunismus verübt werden. Dieses schändliche System ist ohne Zweifel das Widerwärtigste von allem, was die Menschheit in ihrer dramatischen Geschichte kennengelernt hat.

Hier sind einige Taten, die eine solche Behauptung bekräftigen:

1. Das Blutbad welches sich nach der sogenannten Oktoberrevolution von 1917 über ganz Russland ergossen hat.

2. Die Massenausrottungen, die von Tscheka, GPU, NKWD, MWD und anderen für die Vernichtung geschaffenen Organisationen durchgeführt wurden.

3. Das von Bela Kuhn 1919 in Ungarn eingerichtete Massaker: 250.000 Ermordete in 133 Terrortagen.

4. Die unbeschreiblichen Folterungen und der Todeszug von Tibor Szamuelly.

5. Abominable Morde, Massenhinrichtungen und Schandtaten im republikanischen Spanien.

6. Genozid in Ungarn 1956.

7. Der Massenmord an 10.000 polnischen Offizieren in Katyn.

8. Massenmorde in Russland, in der Ukraine, in den baltischen und ost- und südosteuropäischen Ländern nach 1945, wie auch in Kuba. Die Unwandlung des von den Sowjets beherrschten Europa in ein einziges Gefängnis, von Stacheldraht und Wachtürmen umzingelt.

9. Systematische Aushungerung ganzer Teile der Bevölkerung und ganzer Volksgruppen. Abwürgung der Freiheit in allen Ländern, in denen die Kommunisten an der Macht sind.

10. Vernichtung des tibetanischen Volkes.

11. Ermordung von Millionen von Menschen im südasiatischen Raum. Ausrottung ganzer Stämme in den in die sogenannte Freiheit beförderten afrikanischen Ländern, die jetzt unter sowjetischer Kontrolle stehen.

All dies zeigt eindeutig die Gemeinheit und die Perfidie des kommunistischen Marxismus. Nicht einmal Dante mit seiner exhuberanten Imagination, konnte die Hölle besser darstellen, als es der marxistische Kommunismus vor den Augen der ganzen Welt tut.

In der marxistischen Hölle ist kein Platz für Humanismus, weil in der marxistischen Konzeption Freiheit und Menschenwürde überhaupt keine Rolle spielen.

Soweit die mexikanische Zeitschrift „Replica".

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Slowakisch-ungarischer Dialog in Bern

Vertreter des **Europäischen Kongresses der Freien Ungarn** (München) und des **Weltkongresses der Slowaken** (Toronto) hielten dieser Tage ihre erste gemeinsame Konferenz in Bern ab.

In diesen zwei Organisationen haben sich Slowaken und Ungarn im Exil zusammengeschlossen, hauptsächlich diejenigen, die von den kommunistischen Machthabern verfolgt worden sind und die sich infolge der Besetzung ihrer Länder gezwungen sahen, in den Westen zu flüchten. Sie betrachten sich als freie Repräsentanten ihrer Länder und als Fürsprecher der Freiheitsbestrebungen ihrer Nationen.

Die Teilnehmer der gemeinsamen Konferenz erörterten eingehend die Probleme, die sich aus dem tragischen Schicksal des ungarischen und des slowakischen Volkes ergeben. Sie stellten fest, daß nach dem Scheitern ihrer Versuche zur Wiedererlangung der Freiheit im Jahre 1956 bzw. 1968 gegenwärtig weder für die Slowaken noch für die Ungarn die Möglichkeit besteht, ihren Willen zur nationalen Selbstbestimmung zum Ausdruck zu bringen.

Die Vertreter der freien Ungarn und Slowaken beschlossen, ihre Zusammenarbeit in Zukunft enger zu gestalten. Beseelt von diesem gemeinsamen Ziel, bekunden sie ihren Willen, ihren Gedankenaustausch weiterzuführen und ihre Kontakte auf dem Gebiete der Literatur und der Wissenschaft zu fördern. Als wichtige gemeinsame Aufgabe bezeichnen sie die Bewahrung ihrer historischen Überlieferung, die in der Vergangenheit diese zwei Völker zu ihren Gunsten miteinander verbunden hat.

Die Teilnehmer der Konferenz betrachten diese Zusammenarbeit als einen Teil des Kampfes aller von der Sowjetunion unterdrückten Völker für die Gewährleistung ihres Selbstbestimmungsrechts sowie als einen Beitrag zur Verteidigung der von der UdSSR bedrohten westlichen Zivilisation.

EMPFEHLUNGEN

des Verbandes der Freien Presse e.V. an die Exilzeitungen
Nr. 1

Die Exilpresse ist imstande ein sehr wirksames Instrument in der **nichtmilitärischen** Auseinandersetzung, die allen Staaten ausserhalb des Ostblocks aufgezwungen ist, zu werden, vorausgesetzt dass:

— die **Exilpresse neuen Typs** in erster Linie im Hinblick auf **die Menschen jenseits des eisernen Vorhangs** redigiert wird;
— die Exilzeitungen in **alle** Länder des Sowjetblocks gelangen;
— die Aktion **gleichzeitig** in Richtung UdSSR und Satelliten vor sich geht;
— eine genügend große Anzahl von Exilzeitungen in den Sprachen der meisten Nationen des Sowjetblocks nach einem **gemeinsamen Schema gestaltet werden.**

„Am wichtigsten ist es, einen thermonuklearen Krieg zu vermeiden, ihn nicht zum Ausbruch kommen zu lassen".
(Programm der KPdSU, 1961)

Es steht ausser Zweifel, die Führung der mächtigsten regierenden kommunistischen Partei, die KPdSU, ist fest entschlossen, **es unter keinen Umständen zu einem Dritten Weltkrieg kommen zu lassen.**

Keine westliche Regierung würde jemals den ersten Schritt zu einer atomaren Katastrophe tun. **Die Furcht der kommunistischen Machthaber vor einem nuklearen Weltkrieg ist jedoch noch größer** als jene der Staatsmänner freier Staaten.

Ein Raketenkrieg würde sich nämlich im Gegensatz zu allen bisherigen Kriegen nicht mehr an einer Front, sondern **im Hinterland** abspielen. Es existiert jedoch kein einziges kommunistisches Regime, das sich **des eigenen Hinterlandes sicher wäre.** Die kommunistischen Oligarchen sind sich dessen besser als jeder andere bewusst, dass **ihr Herrschaftssystem einen globalen Krieg nicht überleben könnte.**

Die totalitäre Diktatur hält sich gegen den Willen der eigenen Bevölkerung an der Macht. Sie übt ihre Herrschaft dank einem ausgeklügelten Terror- und Überwachungsapparat, dessen Spitzelsystem selbst die Gedanken eines jeden Bürgers des Ostblocks kontrolliert, aus. Wäre dem nicht so, existierte der eiserne Vorhang nicht, würden die kommunistischen Regime nicht eine Gefängnismauer an der Demarkationslinie zur Freien Welt errichten, deren Tore sich für die Insassen des Riesenkonzentrationslagers nur mit besonderer Genehmigung öffnen, aufrechterhalten.

Bereits in den ersten Tagen, ja Stunden nach dem Ausbruch eines großen Krieges der absoluten Waffen würden alle administrativen und technischen Zentren, alle Schaltstellen des totalitären Herrschaftsapparats zerstört werden. Im anbrechenden Chaos ginge die kommunistische Diktatur sang- und klanglos unter.

Lenins taktische Maxime — **keine Abenteuer!** bestimmt die Aussenpolitik einer jeden regierenden kommunistischen Partei heute mehr denn je: Kein militärischer und aussenpolitischer Schritt darf unternommen werden, der die Gefahr eines großen Ost-West-Krieges heraufbeschwören könnte. In einer solchen Situation bestünde die Möglichkeit allgemeiner antikommunistischer Volkserhebungen, durch die der Fortbestand des Weltkommunismus in Frage gestellt würde.

Da die marxistisch-leninistischen Sektierer ausserdem **zukunftsgläubig** sind, wollen sie den Zeitfaktor gegen den nach ihrer dogmatischen Überzeugung „historisch überholten Kapitalismus" wirken lassen und trotz aller Bluffversuche jedes Risiko vermeiden.

Die Strategen der Weltrevolution sind bestrebt die Aufgabe zu meistern: einerseits den Prozess der kommunistischen Umgestaltung auf allen fünf Erdteilen mit allen Mitteln vorantreiben, andererseits — koste es was es wolle — einen Globalkrieg verhindern.

„Der Kampf zwischen dem Proletariat und der Bourgeoisie, zwischen dem Weltsozialismus und dem Imperialismus wird bis zum vollen Sieg des Kommunismus **im Weltmasstab fortgesetzt".**
(Prawda, Moskau, 22. 8. 1973)

Ein Verzicht auf das weltrevolutionäre Ziel käme einer freiwilligen Selbstauflösung der internationalen kommunistischen Bewegung gleich. Die Taktik der regierenden kommunistischen Parteien ergibt sich dann von selbst:

Fortführung des „internationalen Klassenkampfes" bis zum **„Endtriumph des Kommunismus im Weltmasstab"** unter sorgfältiger **Vermeidung eines großen Ost-West-Krieges.**

„Die friedliche Koexistenz schliesst den **Kampf** der beiden Systeme **ein, einen Krieg zwischen ihnen jedoch aus".**
(Walerij Jegorov vom Institut für Marxismus-Leninismus beim Zentralkomitee der KPdSU, Moskau, in „Friedliche Koexistenz und revolutionärer Prozess", Ostberlin, 1972).

Das spezifische Merkmal der Gegenwart ist gemäß dem Program der KPdSU (nur Ignoranten im Westen können die normative Bedeutung eines Parteiprogramms bei einer Ideokratie unterschätzen) die **sozialistische Revolution** in den freien Industriestaaten und in der Dritten Welt, wo der kommunistische Umsturz „nationale Befreiungsbewegung" genannt wird.

„Im ideologischen Bereich kann es keine friedliche Koexistenz geben".

Dies ist der Leitsatz der marxistisch-leninistischen Theoretiker und der praktischen Politik der kommunistischen Mächte.

Gerade in der „Entspannungsära" (unter Chruschtschow und Breschnew) verkündete der Kreml **„den drastisch verschärften ideologischen Krieg".** Aus kommunistischer Sicht ist der „ideologische Kampf" nichts weiter als der totale revolutionäre Krieg.

„Die KPdSU hält es für ihre internationale Pflicht . . . eine Einmischung der Imperialisten in die inneren Angelegenheiten des Volkes eines beliebigen Landes, das sich zur Revolution erhoben hat, entschlossen zurückzuweisen, und dadurch den **imperialistischen Export von Konterrevolutionen zu verhindern".**
(Programm der KPdSU, 1961)

Yu. Arbatov, einer der massgebenden sowjetischen Fachleute für die weltrevolutionäre Aktivität, definierte die kommunistische Revolutionstaktik unter Berufung auf Lenin:

„Das Bestmögliche in **jedem** Land zu tun, um Revolution in **allen** Ländern zu entfachen und zu unterstützen".
(Prawda, Moskau, 7. 9. 1967)

Auf eine Kurzformel gebracht:

Sämtliche regierende kommunistische Parteien betreiben seit dem ersten Tag ihres Bestehens einen **methodischen Export sozialistischer Revolutionen in alle Länder** ausserhalb des Ostblocks. Ohne diese revolutionäre Tätigkeit verlöre die internationale kommunistische Bewegung ihre Daseinsberechtigung. Gleichzeitig sollen die freien Staaten — dank der Koexistenz- und Entspannungspropaganda! — daran gehindert werden, dieser Herausforderung ihrerseits zu begegnen.

Verzichten die westlichen Staaten darauf, auf die weltrevolutionäre Aktivität zu antworten, ist das **Gleichgewicht** des nichtmilitärischen Einsatzes zwischen Ost und West gestört. Nur die **Verlagerung des Kräfteverhältnisses** schafft jedoch Unsicherheit in der Welt und bedroht den Frieden.

Die einzig mögliche Begegnung der permanenten, sich von Jahr zu Jahr steigernden weltrevolutionären Tätigkeit — Export von sozialistischen Revolutionen — ist der **Gegenexport von Freiheitsideen in den Ostblock hinein.**

Die **Offensive** der freien Menschen an der **nichtmilitärischen** Front gefährdet nicht den Frieden, sondern ist der einzige sichere Weg, um ihn zu stabilisieren.

Es gibt keinen Friedensgaranten ausser dem Kräfte-Gleichgewicht zwischen den beiden Weltblöcken und der Furcht der kommunistischen Führungen vor einem großen Krieg, den sie nicht überleben können.

Jenes der beiden Weltsysteme ist anfällig für einen geistigen Export der Gegenseite, das sich auf **Gewalt** stützt und dessen erbittertster Feind die **eigene Bevölkerung** ist.

Gelingt es dem Westen nicht, diesen dem Kommunismus immanenten inneren Widerstand zu mobilisieren und zu fördern, kann sich die Sache der Freiheit nicht durchsetzen.

Die Freie Welt hat keine andere Wahl, als sich genau wie die regierenden kommunistischen Parteien das Ziel zu setzen, einen **inneren Zusammenbruch** des gegnerischen Gesellschaftssystems herbeizuführen.

Die ökonomisch, technisch, militärisch mächtige Freie Welt hindert dank dem Gleichgewicht des Schreckens die kommunistischen Mächte daran, in einem Ansturm die Weltherrschaft zu erringen. Ohne den Westen hätten die versklavten Völker kaum eine Chance, das kommunistische Joch abzuschütteln.

Aber auch die westichen Länder wären kaum in der Lage auf die Dauer den ihnen aufgezwungenen weltrevolutionären Zweikampf zu bestehen, da sie infolge des zu hohen Lebenstandards bis zu einem gewißen Grade verweichlicht sind, und sich seit Jahrzehnten einer rein defensiven Ostpolitik ergeben haben. Ohne die Mobilisierung der hunderte von Millionen unterdrückten Menschen im Ostblock hat der freie Westen kaum eine Überlebenschance. Das Exil könnte als Mittler zwischen der Freien Welt und ihren unerläßlichsten Verbündeten, den Völkern im Ostblock, einen entscheidenden Beitrag nicht nur zur **Befreiung der versklavten Menschen,** sondern auch zur **Bewahrung der Freiheit** im Westen beitragen.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

Neue Fristen für die Eingliederung von vertriebenen und geflüchteten Landwirten und deren Kinder

Das Ende des vergangenen Jahres verabschiedete und am 1. 1. 1976 in Kraft getretene Haushaltsstrukturgesetz bestimmt in Artikel 31, daß im Bundesvertriebenengesetz, Titel Landwirtschaft, dem § 46, Abs. 1, folgende Ergänzung angefügt wird:

„Mittel für Zwecke dieses Titels werden nach dem 31. Dezember 1976 nur bereitgestellt zur Bewilligung von Anträgen, die bis zu diesem Tage gestellt, aber noch nicht bewilligt sind, und für Anträge, die innerhalb von fünf Jahren nach dem erstmaligen Eintreffen des Berechtigten im Geltungsbereich dieses Gesetzes gestellt werden. In Härtefällen können abweichend von Satz 3 für die Sicherung der Eingliederung (Nachfinanzierung) noch Mittel bis zum 31. Dezember 1980 bereitgestellt werden".

Dieses bedeutet:

1. Erstmalige Anträge auf Eingliederung auf Vollerwerbs- und Nebenerwerbsstellen können noch bis 31. Dezember 1976 gestellt werden, auch dann, wenn die 1976 bereitgestellten Mittel des Bundes und der Länder für deren Bewilligung nicht mehr ausreichen sollten. Die hierfür erforderlichen Mittel können aus den Kontingenten 1977 und folgende bereitgestellt werden.
2. Für Anträge auf Nachfinanzierung von Vollerwerbsbetrieben, die von Vertriebenen und Flüchtlingen bewirtschaftet werden, können noch bis zum 31. Dezember 1980 Mittel bereitgestellt werden.
3. Die aus der Landwirtschaft stammenden (§ 35 BVFG) Spätaussiedler bzw. Spätberechtigten können bis zu 5 Jahre nach ihrem Eintreffen in der Bundesrepublik landwirtschaftliche Eingliederungshilfen beantragen. Ein Endtermin ist für diese überhaupt nicht vorgesehen.

Es empfiehlt sich daher dringend für alle antragsberechtigten Personen, also die ehemaligen heimatvertriebenen und geflüchteten Landwirte oder ihre Angehörigen, die eine ländliche Nebenerwerbsstelle errichten oder kaufen wollen oder die eine Eingliederung auf einer Vollerwerbsstelle erstreben, so schnell wie möglich die nötigen Schritte zu unternehmen und sich an ihre Vertrauensleute im Bund der Vertriebenen, an die Ausgleichsämter und schließlich an die Land- und Siedlungsgesellschaften zu wenden, die mit der Durchführung beauftragt sind. Es sind dies in:

Bayern:
Bayerische Landessiedlung GmbH
Widenmayerstraße 3
8000 München

Hessen:
Hessische Landgesellschaft mbH
Wilhelmshöher Allee 157—159
3500 Kassel
und
Karlstraße 16
6000 Frankfurt

Nordrhein-Westfalen:
Landesentwicklungsgesellschaft
Nordrhein-Westfalen für Städtebau, Wohnungswesen und Agrarordnung GmbH
Roßstraße 120
4000 Düsseldorf

Baden-Württemberg:
Landgesellschaft Baden-Württemberg mbH
Weimarstraße 25
7000 Stuttgart

Rheinland-Pfalz:
Landsiedlung Rheinland-Pfalz GmbH
Hohenzollernstraße 18
5400 Koblenz

Niedersachsen:
Niedersächsische Landgesellschaft mbH
Arndstraße 19
3000 Hannover

Schleswig-Holstein:
Schleswig-Holsteinische Landgesellschaft mbH
Sophienblatt 32—34
2300 Kiel

Saarland:
Landesentwicklungsgesellschaft Saar
Bismarckstraße 39—41
6600 Saarbrücken

Berlin, Bremen, Hamburg:
Niedersächsische Landgesellschaft mbH
Arndstraße 19
3000 Hannover

Wessen Antrag nicht über die zuständige Dienststelle bis zum 31. 12. 1976 vorgelegt wird, hat keine Aussicht mehr, die besonders günstigen Finanzierungsmittel, vor allem für ländliche Nebenerwerbstellen, zu erhalten. Danach können in den nächsten Jahren nur noch Spätaussiedler und in begründeten Fällen bereits auf Vollerwerbsstellen angesetzte heimatvertriebene und geflüchtete Landwirte zum Zuge kommen.